

**WSPÓLNE ZGROMADZENIE PARLAMENTARNE UMOWY O PARTNERSTWIE ZAWARTEJ
POMIĘDZY CZŁONKAMI GRUPY PAŃSTW AFRYKI, KARAIBÓW I PACYFIKU (AKP), Z JEDNEJ
STRONY, A UNIĄ EUROPEJSKĄ I JEJ PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI, Z DRUGIEJ STRONY**

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W DNIU 21 CZERWCA 2017 R. (ŚRODA)

(2017/C 405/03)

SPIS TREŚCI

	<i>Strona</i>
1. Sprawozdanie z 13. regionalnego posiedzenia, które odbyło się we Freetown, Sierra Leone (region Afryki Zachodniej) w dniach 22–24 lutego 2017 r. – sprawozdanie współprzewodniczących	11
2. Oświadczenie Abrahama Tekeste, ministra finansów i współpracy gospodarczej (Etiopia), urzędującego przewodniczącego Rady AKP	11
3. Oświadczenie Carmela Abeli, ministra spraw zagranicznych i promocji handlu (Malta), urzędującego przewodniczącego Rady UE	11
4. Tura pytań do Rady	11
5. Debata z udziałem Rady – procedura pytań z sali	12
6. Kultura jako siła napędowa wzrostu gospodarczego	12
7. Sprawozdania podsumowujące warsztaty – procedura pytań z sali	12
8. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia porannego z dnia 20 czerwca 2017 r. (wtorek)	13
9. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych	13
10. Głosowanie nad projektami rezolucji w trybie pilnym	14
11. Głosowanie nad projektem oświadczenia	14
12. Sprawy różne	14
13. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia porannego z dnia 20 czerwca 2017 r. (wtorek)	15
14. Termin i miejsce 34. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	15
ZAŁĄCZNIK I ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO [WG WERSJI EN]	16
ZAŁĄCZNIK II LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W ST JULIAN'S (MALTA) W DNIACH 19–21 CZERWCA 2017 r.	20
ZAŁĄCZNIK III TEKSTY PRZYJĘTE	23
Rezolucja w sprawie finansowania partii politycznych w państwach AKP i UE	23
Rezolucja w sprawie poprawy skuteczności pomocy i rozwoju we współpracy UE–AKP	27
Rezolucja w sprawie roli sportu jako czynnika sprzyjającego edukacji i eliminowaniu ubóstwa	32
Rezolucja w sprawie sytuacji w zakresie bezpieczeństwa w regionie saharyjsko-sahelskim	38
Oświadczenie w sprawie zmiany klimatu	43

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA W DNIU 21 CZERWCA 2017 r. (ŚRODA)

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.45)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁA: Memounatou IBRAHIMA

*Pełniąca funkcję współprzewodniczącej***1. Sprawozdanie z 13. regionalnego posiedzenia, które odbyło się we Freetown, Sierra Leone (region Afryki Zachodniej) w dniach 22–24 lutego 2017 r.** – sprawozdanie współprzewodniczących

Pełniąca funkcję współprzewodniczącej Cécile Kshetu Kyenge zdała sprawozdanie ustne z 13. posiedzenia regionalnego, kładąc nacisk na główne poruszone tematy.

Głos zabrali: Halifa Sallah (Gambia), Alpha Ousmane (Burkina Faso), Ibrahim Rassin Bundu (Sierra Leone), Mario Saiegh (Gwinea Bissau) i Cécile Kshetu Kyenge.

Dyskutowano między innymi na temat postępów osiągniętych w dziedzinie dobrych rządów w regionie Afryki Zachodniej, na temat obecnego stanu bezpieczeństwa oraz potrzeby inwestowania w gospodarkę w celu ograniczenia nadmiernej migracji. Posłowie omówili również niski poziom uczestnictwa kobiet w tym posiedzeniu regionalnym.

2. Oświadczenie Abrahama Tekeste, ministra finansów i współpracy gospodarczej (Etiopia), urzędującego przewodniczącego Rady AKP

Abraham Tekeste, minister finansów i współpracy gospodarczej (Etiopia), urzędujący przewodniczący Rady AKP, potwierdził zobowiązanie Etiopii do podejmowania działań na rzecz osiągnięcia celów partnerstwa AKP–UE. Kraje AKP pragną budować partnerstwo na okres po 2020 r., w oparciu o prawnie wiążące porozumienie sprzyjające transformacji gospodarczej krajów AKP i oparte na uprzemysłowieniu, poszanowaniu środowiska, innowacji i modernizacji. Podkreślił również, że odpowiednie ramy finansowe współpracy na rzecz rozwoju powinny być częścią przyszłego porozumienia.

3. Oświadczenie Carmela Abeli, ministra spraw zagranicznych i promocji handlu (Malta), urzędującego przewodniczącego Rady UE

Carmelo Abela, minister spraw zagranicznych i promocji handlu (Malta), przestrzegł przed obecnymi tendencjami izolacjonistycznymi i nacjonalistycznymi, które osłabiają współpracę wielostronną. Zaapelował o globalny ład oparty na praworządności, prawach człowieka i demokracji. Pozytywnie odniósł się do nowego Europejskiego konsensusu w sprawie rozwoju, który umieszcza realizację celów zrównoważonego rozwoju w centrum unijnej strategii rozwoju. Powiadomił zgromadzonych o opracowaniu europejskiej strategii bezpieczeństwa i obrony oraz wyraził poparcie dla afrykańskich wysiłków w celu stworzenia regionalnej polityki bezpieczeństwa. Carmelo Abela przypomniał Zgromadzeniu znaczenie wdrażania partnerstwa z Valletty w sprawie migracji, zwłaszcza poprzez promowanie zasad solidarności. W oparciu o Plan działania z Valletty UE stworzyła kryzysowy fundusz powierniczy UE dla Afryki, który obecnie finansuje realizację 116 programów o łącznej wartości 1 889 mln EUR.

Głos zabrali: Halifa Sallah (Gambia), Ana Rita Sithole (Mozambik), Worlea Saywah Dunnah (Liberia) i Ben Abdallah Banda (Ghana)

4. Tura pytań do Rady

Do Rady AKP skierowano 5 pytań, a do Rady UE – 8.

Abraham Tekeste odpowiedział w imieniu Rady AKP na następujące pytanie i pytanie dodatkowe:

Pytanie nr 4, które zadała Lidia Senra Rodríguez, dotyczące koncesji górniczej na Morzu Bismarcka.

Po następujących pytaniach, na które została udzielona odpowiedź, nie zadano pytań dodatkowych:

Pytanie nr 2, które zadała Cécile Kshetu Kyenge, dotyczące sytuacji uchodźców jemeńskich w Dżibuti.

Pytanie nr 3, które zadała Marielle de Sarnez (zastąpiona przez Nathalie Griesbeck), dotyczące niebieskiej gospodarki.

Pytanie nr 5, które zadała Nathalie Griesbeck, dotyczące suszy i głodu w Afryce Wschodniej.

Autor pytania nr 1 był nieobecny.

Carmelo Abela odpowiedział w imieniu Rady UE na następujące pytania i pytania dodatkowe:

Pytanie nr 9, które zadał Clifford André (Seszele), dotyczące piractwa morskiego.

Pytanie nr 11, które zadała Catherine Bearder, dotyczące planu działania UE w zakresie dzikiej fauny i flory.

Pytanie nr 12, które zadała Lidia Senra Rodríguez, dotyczące koncesji górniczej na Morzu Bismarcka.

Po następujących pytaniach, na które została udzielona odpowiedź, nie zadano pytań dodatkowych:

Pytanie nr 6, które zadała Cécile Kashetu Kyenge, dotyczące sytuacji uchodźców jemeńskich w Dżibuti.

Pytanie nr 8, które zadała Nathalie Griesbeck, dotyczące suszy i głodu w Afryce Wschodniej.

Pytanie nr 10, które zadała Marielle de Sarnez (zastąpiona przez Nathalie Griesbeck), dotyczące niebieskiej gospodarki.

Pytanie nr 13, które zadał Tesfaye Daba (Etiopia), dotyczące paternalistycznych tendencji niektórych posłów do PE.

Autor pytania nr 7 był nieobecny.

5. Debata z udziałem Rady – procedura pytań z sali

Głos zabrali: Mohamed Yousof Goumaneh (Dżibuti), Halifa Sallah (Gambia), Agnima Alain-Michel Lobognon (Wybrzeże Kości Słoniowej), Adjedou Weidou (Czad), Oum Kelthoum Soueid Ahmed (Mauretania) i Jacob Oulanyah (Uganda).

Posłowie skupili się na zagadnieniach takich jak migracja i współpraca na rzecz rozwoju, udział młodych osób i kobiet w podejmowaniu decyzji, w tym uczestnictwo kobiet we Wspólnym Zgromadzeniu Parlamentarnym, a także na bardziej szczegółowych kwestiach, takich jak rybołówstwo w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej i finansowanie wspólnych sił Grupy Pięciu na rzecz Sahelu.

6. Kultura jako siła napędowa wzrostu gospodarczego

Debata z udziałem Carmela Abeli, ministra spraw zagranicznych i promocji handlu (Malta)

Carmelo Abela, minister spraw zagranicznych i promocji handlu Malty, zauważył, że dzisiaj – na początku XXI wieku – wzrost jest coraz bardziej zależny od alternatywnych filarów, w tym od kultury. Przedstawił bardzo pozytywny przegląd maltańskich doświadczeń w zakresie rozwoju kulturowego, polityki kulturalnej i wkładu kultury w pozostałą część gospodarki tego kraju. Cztery elementy składowe sektora kultury – dziedzictwo, sztuka, projektowanie i działania interdyscyplinarne – miały wyższą wartość dodaną brutto niż w przypadku sektora budowlanego. Minister wyraził również uznanie dla stosowanej na Malcie polityki w zakresie inteligentnej specjalizacji jako siły napędowej wzrostu gospodarczego.

Głos zabrali: Abdikadir Omar Aden (Kenia), Joachim Zeller, Cécile Kashetu Kyenge, Mohamed Yousof Goumaneh (Dżibuti), Catherine Bearder, Krzysztof Hetman, Arne Gericke, Tadeusz Zwiefka i Louis-Joseph Manscour.

Posłowie jednogłośnie uznali rolę i znaczenie kultury jako wsparcia działalności gospodarczej, lecz także jako czynnika tożsamości i spójności społecznej. Zwrócili uwagę, że między sektorem kultury i sektorem edukacji czy zdrowia istnieją synergie, dzięki którym sektor ten staje się bodźcem dla gospodarki jako całości. Niektórzy posłowie wypowiedzieli się na temat zagrożenia, jakie stwarza zglobalizowana kultura. Inni posłowie poświadczali gospodarczą i społeczną skuteczność kultury na szczeblu lokalnym, zwłaszcza w miastach. Podkreślili oni potrzebę wykazania woli politycznej do uczynienia kultury priorytetem polityki oraz do przydzielenia na ten cel niezbędnych środków budżetowych.

Carmelo Abela podsumował debatę.

7. Sprawozdania podsumowujące warsztaty – procedura pytań z sali

Cécile Kashetu Kyenge (zastępująca Enrique Guerrero Saloma) przedstawiła sprawozdanie podsumowujące warsztaty na temat „Malta jako centrum pomocy humanitarnej”. W ramach warsztatów posłowie odwiedzili siedzibę Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO), agencji UE, której zadaniem jest monitorowanie sprawnego i skutecznego rozpatrywania wniosków o azyl przez państwa członkowskie UE i oferowanie imigrantom pomocy prawnej i porad. Posłowie wysłuchali informacji dotyczących sytuacji migrantów i ich przemytu przez Morze Śródziemne. Zostali również poinformowani o negocjacjach w sprawie utworzenia pełnoprawnej Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu.

Phel Parkies (Republika Południowej Afryki) zdał ustne sprawozdanie z warsztatów na temat „Malta jako centrum na rzecz wzrostu gospodarczego i udanych inwestycji w wiedzę”. Posłowie odwiedzili Malta Life Science Park. Utworzony w 2004 r. i współfinansowany przez Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego w kwocie 30 mln EUR w bieżącym okresie finansowania, park ten oferuje międzynarodową platformę dla innowacji oraz badań i rozwoju w dziedzinie nauk przyrodniczych. Szczególnie ważny jest projekt centrum cyfrowego na Malcie (Malta Digital Hub) w dziedzinie oprogramowania do obrazowania i badań dotyczących terapii komórkowej i genomiki.

Głos zabrali: Halifa Sallah (Gambia).

8. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia porannego z dnia 20 czerwca 2017 r. (wtorek)

Głos zabrali: Sebastian Kopulande (Zambia), Abadula Gameda Dago (Etiopia), Lidia Senra Rodríguez, Jomo Mfanawemakhosi Dlamini (Suazi).

Posłowie poprosili o wprowadzenie pewnych zmian w rozdanym protokole.

(Posiedzenie zostało zawieszono o godz. 12.55 i wznowiono o godz. 14.00)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

9. Głosowanie nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych

Współprzewodniczący przypomniał Zgromadzeniu procedury dotyczące głosowania.

— Finansowanie partii politycznych w państwach AKP i UE (ACP-EU/102.286/17/fin)

Komisja Spraw Politycznych

Sprawozdanie Worlea Saywah Dunnah (Liberia) i Cécile Kshetu Kyenge

Poprawki przyjęte: 1, 4, 6, 9, 13 i 17 (cz. 1)

Poprawki odrzucone: 2, 3, 5, 7, 8, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17 (cz. 2) i 18

Głosowanie odrębne obu izb nad poprawkami 1, 2, 3, 7, 8, 10, 11, 12, 14, 15, 16 i 18 na wniosek grupy PPE.

Głosowanie podzielone nad poprawką 17 i głosowanie odrębne obu izb nad cz. 2 tej poprawki na wniosek grupy PPE.

Głosowanie podzielone nad motywem A i głosowanie odrębne obu izb nad cz. 2 tej poprawki na wniosek grupy PPE. Część pierwsza została przyjęta.

Głosowanie podzielone nad motywem B i głosowanie odrębne obu izb nad cz. 2 tej poprawki na wniosek grupy PPE.

Głosowanie podzielone nad motywem D i głosowanie odrębne obu izb nad cz. 2 tej poprawki na wniosek grupy PPE. Część pierwsza została przyjęta.

Głosowanie podzielone nad motywem K i głosowanie odrębne obu izb nad cz. 2 i 3 tej poprawki na wniosek grupy PPE. Część pierwsza została przyjęta.

Głosowanie podzielone nad motywem R i głosowanie odrębne obu izb nad cz. 2 tej poprawki na wniosek grupy PPE i S&D. Część pierwsza została przyjęta.

Zmieniona rezolucja została przyjęta 56 głosami za przy 1 głosie wstrzymującym się.

— Poprawa skuteczności pomocy i rozwoju we współpracy UE-AKP (ACP-EU/102.276/17/fin)

Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu

Sprawozdanie Sebastiana C. Kopulande (Zambia) i Neoklisa Sylikiotisa

Poprawki przyjęte: 1 i 3

Poprawki odrzucone: 2 i 4

Głosowanie odrębne obu izb nad ust. 4 na wniosek grupy PPE. Ustęp ten został odrzucony.

Głosowanie odrębne obu izb nad poprawką 3 na wniosek grupy GUE/NGL.

Głosowanie podzielone i głosowanie odrębne obu izb nad ust. 16 na wniosek grupy PPE. Części pierwsza i trzecia ust. 16 zostały przyjęte. Część druga została odrzucona.

Głosowanie odrębne obu izb nad motywem J na wniosek grupy PPE. Motyw J został odrzucony.

Głosowanie odrębne obu izb nad motywem L na wniosek grupy PPE. Motyw L został odrzucony.

Zmieniona rezolucja została przyjęta 50 głosami za przy 5 głosach przeciw.

— Rola sportu jako czynnika sprzyjającego edukacji i eliminowaniu ubóstwa (ACP-EU/102.279/17/fin)

Komisja Spraw Społecznych i Środowiska

Sprawozdanie Abderahmane Marakchy (Mauretania) i Teresy Jimenez-Becerril Barrio

Poprawki przyjęte: 2, 4 i 5

Poprawki odrzucone: 1, 6 i 7

Poprawka wycofana: 3

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

10. Głosowanie nad projektami rezolucji w trybie pilnym

— Sytuacja w zakresie bezpieczeństwa w regionie saharyjsko-sahelskim (AP/102.293/17/Comp)

Poprawki przyjęte: 1, 2, 3, 4, 5 i poprawka ustna nr 1

Poprawki odrzucone: 6, 7, 8 i 9

Głosowanie odrębne obu izb nad poprawkami 6, 7 i 8 na wniosek grupy PPE.

Zmieniona rezolucja została przyjęta 65 głosami za przy 2 głosach przeciw.

— Sytuacja w Burundi (ACP-EU 102.294/17)

Kompromisowy projekt rezolucji złożony przez grupy PPE, S&D, ECR, ALDE, Verts/ALE i EFDD oraz rezolucja złożona przez grupę GUE/NGL zostały poddane pod głosowanie.

Zgłoszono wniosek o głosowanie tajne w sprawie kompromisowego projektu rezolucji złożonego przez grupy PPE, S&D, ECR, ALDE, Verts/ALE i EFDD. Złożono też wniosek o głosowanie odrębne obu izb w sprawie głosowania końcowego.

Współprzewodniczący wyjaśnił procedury dotyczące głosowania.

György Hölvénczi, David Martin, Gberi Kombo (Kamerun) i Ashneel Sudhakar (Fidzi) zostali wybrani w drodze losowania do komisji skrutacyjnej głosowania tajnego.

OBRADOM PRZEWODNICZYŁA: Cecile Kshetu KYENGE

Rezolucja została odrzucona.

Złożono wniosek o końcowe głosowanie odrębne obu izb nad rezolucją złożoną przez grupę GUE/NGL. Rezolucja została odrzucona.

Fitz Jackson (Jamajka) zauważył, że wycofanie rezolucji złożonych przez Burundi i Republikę Południowej Afryki należy uznać za wyraz zaangażowania grupy państw AKP na rzecz doprowadzenia razem z UE do pojednania w Burundi.

11. Głosowanie nad projektem oświadczenia

Oświadczenie w sprawie zmiany klimatu zostało przyjęte przez aklamację.

12. Sprawy różne

Głos zabrali: Abdikadir Omar Aden (Kenia), Cecile Kshetu Kyenge pełniąca funkcję wiceprzewodniczącej, Phel Parkies (RPA) i Halifa Sallah (Gambia).

Mówcy podziękowali Zgromadzeniu za umożliwienie Kenii bycia gospodarzem 32. sesji w Nairobi w grudniu 2016 r. Wyrazili ubolewanie w związku z incydentem, do jakiego doszło między wiceprzewodniczącym a przedstawicielem Burundi podczas omawiania w trybie pilnym projektu rezolucji w sprawie sytuacji w Burundi na 33. sesji, i poprosili, aby wymiany poglądów między członkami Zgromadzenia odbywały się w duchu wzajemnego szacunku, z pełnym poszanowaniem regulaminu i z myślą o osiągnięciu głównego celu, jakim jest dobro publiczne. Poprosili też o to, aby UE przyczyniła się do znalezienia pokojowego rozwiązania kryzysu politycznego w Wenezueli.

Price Cyprien (Haiti) poinformował Zgromadzenie, że jego kraj pragnie być gospodarzem 34. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego w grudniu 2017 r. Współprzewodniczący zwrócili się do właściwych organów Haiti o przedstawienie oferty na piśmie.

13. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia porannego z dnia 20 czerwca 2017 r. (wtorek)

Uaktualniony protokół został przyjęty.

14. Termin i miejsce 34. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

34. sesja Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego odbędzie się w dniach 18–20 grudnia 2017 r. w regionie Karaibów.

Współprzewodnicząca podziękowała władzom Malty za sprawną organizację sesji a posłom i obu sekretariatom za ich wkład.

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 15.30)

Mémounatou IBRAHIMA (p.o.)

Louis MICHEL

Od pkt 10 został zastąpiony przez

Cécile Kshetu KYENGE (p.o.)

Współprzewodniczący

Patrick I. GOMES

Luis Marco AGUIRIANO NALDA

Współsekretarze generalni

ZAŁĄCZNIK I

ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO [wg wersji EN]

Przedstawiciele AKP

IBRAHIMA (TOGO), pełniąca funkcję współprzewodniczącej

ANGOLA
ANTIGUA I BARBUDA
BAHAMY
BARBADOS (wiceprzew.)
BELIZE
BENIN
BOTSWANA
BURKINA FASO
BURUNDI
KAMERUN
REPUBLIKA ZIEŁONEGO PRZYŁĄDKA
REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
CZAD (wiceprzew.)
KOMORY
KONGO (Demokratyczna Republika Konga) (wiceprzew.)
KONGO (Republika)
WYSPY COOKA
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
DŻIBUTI
DOMINIKA
REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA
GWINEA RÓWNIKOWA (*)
ERYTREA (wiceprzew.)
ETIOPIA
FIDŻI (wiceprzew.)
GABON
GAMBIA
GHANA
GRENADA
GWINEA
GWINEA BISSAU
GUJANA
HAITI
KENIA
KIRIBATI
LESOTO
LIBERIA
MADAGASKAR
MALAWI
MALI
WYSPY MARSHALLA (Republika)
MAURETANIA
MAURITIUS
MIKRONEZJA (Federacja)
MOZAMBIK (wiceprzew.)
NAMIBIA (wiceprzew.)
NAURU
NIGER
NIGERIA
NIUE
PALAOS

Przedstawiciele PE

MICHEL, współprzewodniczący

ADINOLFI
AGEA
ARENA
BAREKOV
BAY
BEARDER
CAMPBELL BANNERMAN
CASA
CHAUPRADE
CHRISTENSEN
CIOCCA
CORNILLET
CORRAO
CZESAK (wiceprzew.)
DANCE
DELAHAYE
ENGSTRÖM
ESTARÀS FERRAGUT
FERRARA
FERREIRA (wiceprzew.)
FLAŠÍKOVÁ BEŇOVÁ
FLORENZ
GÁL
GARDIAZÁBAL RUBIAL
GERICKE
GERINGER DE OEDENBERG
GIUFFRIDA
GOERENS
GRIESBECK
GUERRERO SALOM
HANNAN (wiceprzew.)
HETMAN
HEUBUCH
ITURGAIZ
KARSKI
KYENGE (wiceprzew.)
LÓPEZ AGUILAR (wiceprzew.)
LÖSING
McAVAN
MANSCOUR (wiceprzew.)
MARUSIK
MIZZI
MUSELIER (wiceprzew.)
MUSSOLINI
NART (wiceprzew.)
NEUSER
NOICHL
OMARJEE
PAPADIMOULIS
PEDICINI (wiceprzew.)
POGLIESE

Przedstawiciele AKP

PAPUA-NOWA GWINEA
 RWANDA
 SAINT KITTS I NEVIS
 SAINT LUCIA
 SAINT VINCENT I GRENADYNY
 SAMOA (wiceprzew.)
 WYSPY ŚWIĘTEGO TOMASZA I KSIĄŻĘCA
 SENEGAL
 SESZELE
 SIERRA LEONE (wiceprzew.)
 WYSPY SALOMONA
 SOMALIA (wiceprzew.)
 REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ AFRYKI
 SUDAN (*)
 SURINAM (wiceprzew.)
 SUAZI
 TANZANIA
 TIMOR WSCHODNI
 TOGO (wiceprzew.)
 TONGA
 TRYNIDAD I TOBAGO
 TUVALU
 UGANDA
 VANUATU
 ZAMBIA
 ZIMBABWE

Przedstawiciele PE

PREUSS
 PUNSET
 RANGEL (wiceprzew.)
 RIVASI (wiceprzewodnicząca)
 ROLIN
 ROSATI
 SALVINI
 SARGENTINI
 SCHREIJER-PIERIK
 SENRA RODRÍGUEZ
 STOLOJAN
 THOMAS
 VAIDERE
 VALERO
 WENTA
 WERNER
 WIELAND
 WIŚNIEWSKA (wiceprzew.)
 ZÁBORSKÁ
 ZELLER
 ZORRINHO
 ZOVKO
 ZWIEFKA

(*) Status obserwatora.

KOMISJA DS. POLITYCZNYCH**Członkowie z ramienia AKP**

LOBOGNON (Wybrzeże Kości Słoniowej), współprzewodniczący
 KABINDA NGOY (DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA),
 wiceprzew.
 SUDHAKAR (FIDŻI), wiceprzew.

TEIXEIRA (ANGOLA)
 GBIAN (BENIN)
 MANGOLE (BOTSWANA)
 BURKINA FASO
 OWONA KONO (KAMERUN)
 REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA
 GOUMANEH (DŻIBUTI)
 ETIOPIA
 GUJANA
 CYPRIEN (HAITI)
 JAMAJKA
 KIRIBATI
 LIBERIA
 MALI
 WYSPY MARSHALLA
 NAURU
 SAINT VINCENT I GRENADYNY
 TOUM (SUDAN) (*)
 ACKSON (TANZANIA)

Posłowie do PE

GOERENS, współprzewodniczący
 ZELLER, wiceprzew.
 GUERRERO SALOM, wiceprzew.

ADINOLFI
 CASA
 CHAUPRADE
 CORRAO
 CZESAK
 DANCE
 ENGSTRÖM
 GABRIEL
 GAL
 KARSKI
 KYENGE
 LÖSING
 LÓPEZ AGUILAR
 MICHEL
 POGLIESE
 POREBA
 PREUSS
 RANGEL
 VALERO

Członkowie z ramienia AKP

TIMOR WSCHODNI
TOGO
UGANDA
ZINDI (ZIMBABWE)

Posłowie do PE

WERNER
WIELAND
ZORRINHO
ZWIEFKA

(*) Status obserwatora.

KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU**Członkowie z ramienia AKP**

LABOSO, (KENIA, współprzewodnicząca)

THOMPSON (BARBADOS)
RWASA (BURUNDI)
REPUBLICA ZIEŁONEGO PRZYŁĄDKA
OUMOURI (KOMORY)
GWINEA RÓWNIKOWA (*)
GABON
KAMANO (GWINEA)
GWINEA BISSAU
SEKATLE (LESOTO)
JHUGROO (MAURITIUS)
VAQUINA (MOZAMBIK)
NIGERIA
NIUE
KOIM (PAPUA-NOWA GWINEA)
MENGA (REPUBLICA KONGA)
RUGEMA (RWANDA)
FELIX (SAINT LUCIA)
RAINHO (WYSPY ŚWIĘTEGO TOMASZA I KSIĄŻĘCA)
SALL (SENEGAL)
WYSPY SALOMONA
FISH MAHLALELA (REPUBLICA POŁUDNIOWEJ AFRYKI)
SAINT KITTS I NEVIS
MISIEKABA (SURINAM)
TONGA
FORDE (TRINIDAD I TOBAGO)
KOPULANDE (ZAMBIA)

Posłowie do PE

FERRARA, współprzewodniczący
ESTARÀS FERRAGUT, wiceprzew.
MANSCOUR, wiceprzew.

ARENA
BAY
CAMPBELL BANNERMAN
CORNILLET
DELAHAYE
FLAŠÍKOVÁ BEŇOVÁ
FLORENZ
GRIESBECK
HANNAN
MIZZI
MUSELIER
NEGRESCU
OMARJEE
PAPADIMOULIS
PEDICINI
PUNSET
ROSATI
SALVINI
SARGENTINI
SCHREIJER-PIERIK
STOLOJAN
THOMAS
ZOVKO

(*) Status obserwatora.

KOMISJA DS. SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA**Członkowie z ramienia AKP**

GIDLOW (SAMOA, w zastępstwie współprzewodniczącego)

ANTIGUA I BARBUDA
BAHAMY (KUBA)
PEYREFITTE (BELIZE)
CZAD
JOANE (WYSPY COOKA)
DOMINIKA
REPUBLICA DOMINIKAŃSKA

Posłowie do PE

RIVASI, współprzewodnicząca
AGEA, wiceprzew.
MUSSOLINI, wiceprzew.

ALLOT
BEARDER
CHRISTENSEN
CIOCCA
FERREIRA
GARDIAZÁBAL RUBIAL
GERICKE

Członkowie z ramienia AKP

NAIB (ERYTREA)
GABON
SILLAH (GAMBIA)
AMOATEY (GHANA)
GRENADA
RAZAFINDRAVELO (MADAGASKAR)
MUSSA (MALAWI)
ZAMEL (MAURETANIA)
MIKRONEZJA (SFEDEROWANE STANY)
NAMUTENYA CALEY (NAMIBIA)
DIOFFO (NIGER)
PALAOS
SESZELE
LEWALLY (SIERRA LEONE)
SOMALIA
DLAMINI (SUAZI)
TAUSI (TUVALU)

Posłowie do PE

GERINGER DE OEDENBERG
GIUFFRIDA
HERRANZ GARCÍA
HETMAN
HEUBUCH
MARUSIK
MCAVAN
NART
NEUSER
NOICHL
ROLIN
SENRA RODRÍGUEZ
VAIDERE
WENTA
WIŚNIEWSKA
ZABORSKA

ZAŁĄCZNIK II

LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W ST JULIAN'S (MALTA) W DNIACH 19–21 CZERWCA 2017 r.

IBRAHIMA (TOGO), pełniąca funkcję współprzewodniczącej	MICHEL, współprzewodniczący
PEREIRA (ANGOLA)	ADINOLFI
THOMPSON (BARBADOS)	ARENA
PEYREFITTE (BELIZE)	BAREKOV
GBIAN (BENIN)	BEARDER
MANGOLE (BOTSWANA)	CAMPBELL BANNERMAN ⁽¹⁾ ⁽²⁾
OUSMANE (BURKINA FASO)	CORNILLET
NJEBARIKANUYE (BURUNDI)	ENGEL
FERNANDES (REPUBLIKA ZIEŁONEGO PRZYŁĄDKA)	GAHLER
KOMBO (KAMERUN)	GERICKE
MMADI HASSANI (KOMORY)	GRIESBECK
KABINDA NGOY (KONGO, Demokratyczna Republika)	GUERRERO SALOM
JOANE (WYSPY COOKA)	HETMAN
GOUMANEH (DŻIBUTI)	HEUBUCH
(DOMINICA)	HÖLVÉNYI
PUJALS NOLASCO (REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA)	JIMÉNEZ BECERRIL BARRIO
NAIB (ERYTREA)	KARSKI
GEMEDA DAGO (ETIOPIA)	KYENGE
SUDHAKAR (FIDŻI)	LEINEN
MILEBOU (GABON)	LIETZ
SALLAH (GAMBIA)	MANSCOUR
BANDA (GHANA)	MARTIN
KAMANO (GWINEA)	MICHEL
SAIEGH (GWINEA-BISSAU)	MIZZI
NGUEMA MANANA (GWINEA RÓWNIKOWA)	NEGRESCU
CYPRIEN (HAITI)	NEUSER
JACKSON (JAMAJKA)	NOICHL
ADEN (KENIA)	PONGA
MAHASE-MOILOA (LESOTO)	PREUSS
DUNNAH (LIBERIA)	ROSATI
RAZAFINDRAVELO (MADAGASKAR)	SENRA RODRÍGUEZ
MUSSA (MALAWI)	SILVA PEREIRA
SOUKOUNA (MALI)	STOLOJAN
JHUGROO (MAURITIUS)	SYLIKIOTIS
VAQUINA (MOZAMBIK)	THEOCHAROUS
NEKUND (NAMIBIA)	VALERO
DIOFFO (NIGER)	VAUGHAN ⁽¹⁾ ⁽²⁾
IRIASE (NIGERIA)	WARD
KOIM (PAPUA-NOWA GWINEA)	WENTA
RUGEMA (RWANDA)	WERNER
FELIX (SAINT LUCIA)	WIŚNIEWSKA ⁽¹⁾ ⁽²⁾
STRAKER (SAINT VINCENT I GRENADYNY)	ZÁBORSKÁ
GIDLOW (SAMOA)	ZELLER
CASSANDRA CORREIA (WYSPY ŚWIĘTEGO TOMASZA I KSIĄŻ- ĘCA)	ZORRINHO
SALL (SENEGAL)	ZOVKO
ANDRE (SESZELE)	ZWIEFKA
BUNDU (SIERRA LEONE)	
TAUSINGA (WYSPY SALOMONA)	
PARKIES (REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ AFRYKI)	
TOUM (SUDAN) (*)	
MISIEKABA (SURINAM)	
DLAMINI (SUAZI)	
ACKSON (TANZANIA)	
WEIDOU (CZAD)	
IBRAHIMA (TOGO)	
FORDE (TRINIDAD I TOBAGO)	
TAUSI (TUVALU)	
OULANYAH (UGANDA)	
TCHAMAKO MAHE (VANUATU)	

KOPULANDE (ZAMBIA)
SHUMBA (ZIMBABWE)

⁽¹⁾ Obecni w dniu 19 czerwca 2017 r.

⁽²⁾ Obecni w dniu 20 czerwca 2017 r.

^(*) Status obserwatora.

Ponadto obecni:

ANGOLA
TEIXEIRA
DE SOUSA MENDES
EDUARDO TXIPOIA
SIMBRÃO DE CARVALHO

BARBADOS
CHANDLER

BENIN
AHONOUKOUN
DJIMA

BOTSWANA
NGAKA

BURKINA FASO
SOME
COMPAORE
LANKANDE

BURUNDI
NTISEZERNANA
NDARUVUKANYE
MUHUNGU
SINDAYIKENGERA

KAMERUN
AWUDU MBAYA
OWONA KONO

KONGO (REPUBLIKA)
MABAYA GIZI AMINE
KATUMWA
SILUWANGI LUMBA
MOLIWA MOLEKO
MAKA BASIALIA

GABON
OWONO NGUEMA
JOU MAS dit
SALAMBA

GAMBIA
SOWE
CAMARA
S. CEESAY
K. CEESAY

GHANA
FUESINI

GWINEA
DIALLO
SYLLA

GWINEA BISSAU
BAME

MALAWI

MALI
DIALLO TOURE
THERA
MAIGA

MOZAMBIK
NAMBURETE
SITHOLE

NAMIBIA
VENAANI

NIGER
MAHAMANE
DILLE
CHEKOU KORE
AMADOU

NIGERIA
LIDANI
OGBUOJI
OLATUNBOSUN
YUNUSA
OKORIE
NSIEGBE

SENEGAL
TALL
BALLA LO
NDIAYE
DIALLO

SIERRA LEONE
LEWALLY
KUYEMBEH

**REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ
AFRYKI**
MAHLALELA
STEEBHUISEN

SUDAN POŁUDNIOWY
OHIDE OMAHA

SUDAN
OHMER ABDALLA
MOHAMMED SALIH
ELSAIED IBRAHIM
AHMED ASSOUD

TANZANIA
MATIKO
LWOTA

CZAD
ZARA AFFONO
LAOHINGAMAYE
GARSOULDE MONANGAR

TOGO
FABRE
LAWSON

UGANDA
KINYAMATAMA
WAMAI WANGA
NOKRACH

ZIMBABWE
ZINDI
MLOTSHWA

RADA AKP

ABRAHAM TEKESTE, minister finansów i współpracy gospodarczej (Etiopia), urzędujący przewodniczący Rady AKP

RADA UE

CARMELO ABELA, minister spraw zagranicznych i promocji handlu (Malta), urzędujący przewodniczący Rady UE

KOMISJA EUROPEJSKA

NEVEN MIMICA, komisarz ds. współpracy międzynarodowej i rozwoju
CHRISTOS STYLIANIDES, komisarz ds. pomocy humanitarnej i zarządzania kryzysowego

EUROPEJSKA SŁUŻBA DZIAŁAŃ ZEWNĘTRZNYCH

JOAQUIN TASSO-VILALLONGA

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY

YVES SOMVILLE, przewodniczący Komitetu Monitorującego AKP, EKES

SEKRETARIAT AKP

PATRICK GOMES, wiceprezydent generalny

SEKRETARIAT UE

AGUIRIANO NALDA, wiceprezydent generalny

ZAŁĄCZNIK III

TEKSTY PRZYJĘTE

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie finansowania partii politycznych w państwach AKP i UE**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE,

- na posiedzeniu w St Julian's (Malta) w dniach 19–21 czerwca 2017 r.,
  - uwzględniając art. 18 ust. 1 Regulaminu,
  - uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji, w szczególności jej art. 7 ust. 3,
  - uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet,
  - uwzględniając art. 10 Konwencji Unii Afrykańskiej w sprawie zapobiegania korupcji i walki z korupcją, przyjętej w Maputo w dniu 11 lipca 2003 r.,
  - uwzględniając rezolucję w sprawie przejrzystości i rozliczalności finansowania partii politycznych oraz kampanii wyborczych, przyjętą przez 124. Zgromadzenie Unii Międzyparlamentarnej w dniu 20 kwietnia 2011 r. w Panama City,
  - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie stosowania rozporządzenia (WE) nr 2004/2003 w sprawie przepisów regulujących partie polityczne na poziomie europejskim oraz zasad dotyczących ich finansowania ⁽²⁾,
  - uwzględniając deklarację zobowiązań z Port-of-Spain złożoną na piątym szczycie obydwu kontynentów amerykańskich w Trynidadzie i Tobago w dniu 19 kwietnia 2009 r.,
  - uwzględniając zalecenie Komitetu Ministrów Rady Europy dla państw członkowskich Rec(2003)4 dotyczące powszechnych zasad przeciwdziałania korupcji w zakresie finansowania partii politycznych i kampanii wyborczych, przyjęte przez Komitet Ministrów Rady Europy w dniu 8 kwietnia 2003 r.,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Politycznych (ACP-EU/102.286/fin.),
- A. mając na uwadze, że do wypełniania swojej funkcji reprezentowania obywateli i zapewniania ich uczestnictwa partie polityczne potrzebują dziś znacznych środków, by mogły konkurować na scenie politycznej;
- B. mając na uwadze, że finansowanie partii politycznych pochodzi ze źródeł zarówno publicznych, jak i prywatnych, niemniej podstawowym źródłem pozostaje finansowanie własne ze składek członkowskich oraz z wydarzeń służących pozyskaniu środków pieniężnych przez partie;
- C. mając na uwadze, że finansowanie ze źródeł publicznych staje się coraz popularniejszą formą zapewniania systematycznego, równego i sprawiedliwego wsparcia partii politycznych;
- D. mając na uwadze, że odpowiednie finansowanie partii politycznych – służące wyłącznie prowadzeniu przez nie działalności w ramach uzgodnionych ram mechanizmów rozliczalności i przejrzystości – leży w wyłącznym interesie społeczeństwa i demokracji; mając na uwadze, że wszelkie sprzeniewierzenie środków publicznych powinno być karane na mocy skutecznych przepisów;
- E. mając na uwadze, że wielkość finansowania, publicznego i prywatnego, jest często uzależniona od wielkości partii politycznej i sytuacji gospodarczej krajów;
- F. mając na uwadze, że w niektórych państwach AKP brakuje zdolności do dotowania partii politycznych, gdyż zacofanie gospodarcze i ograniczone zasoby stanowią barierę dla finansowania publicznego i prywatnych darowizn;

⁽¹⁾ przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie AKP–UE na posiedzeniu w St Julian's (Malta) w dniu 21 czerwca 2017 r.

⁽²⁾ Dz.U. C 296 E z 2.10.2012, s. 46.

- G. mając na uwadze, że obowiązkowe ujawnianie finansowania partii politycznych jest konieczne do zagwarantowania praworządności oraz większej przejrzystości i rozliczalności, a także daje społeczeństwu możliwość zrozumienia roli i działalności partii politycznych;
- H. mając na uwadze, że przejrzystość co do pochodzenia finansowania politycznego jest niezbędna, by zapobiegać wszelkim formom ingerencji angażujących pieniądze z wątpliwych lub nielegalnych źródeł; mając na uwadze, że wzrost nielegalnego finansowania w procesach politycznych stanowi poważne zagrożenie dla demokracji;
- I. mając na uwadze, że korupcja polityczna pozostaje poważnym problemem, a reformy mające ograniczać zachowania korupcyjne często inicjuje się w następstwie skandali związanych z finansowaniem politycznym oraz protestów społeczeństwa; mając na uwadze, że korupcja w finansowaniu politycznym może przyjmować wiele form, począwszy od wykorzystywania darowizn do osobistego wzbogacenia się, a skończywszy na sprzeniewierzeniu zasobów państwa; mając na uwadze, że kupowanie głosów jest rozpowszechnioną i utrzymującą się praktyką w niektórych krajach;
- J. mając na uwadze, że pozyskiwanie środków pieniężnych może prowadzić do konfliktów interesów, a darczyńcy prywatni mogą starać się wykorzystywać finansowanie polityczne do wpływania na podejmowanie decyzji, zaprzeczając w ten sposób zasadzie równości demokratycznej;
- K. mając na uwadze, że rozwój sieci społecznościowych skutkuje przekształcaniem tradycyjnych procesów finansowania politycznego w drodze mikrofinansowania i angażowania wolontariuszy;
- L. mając na uwadze, że finansowanie prywatne może prowadzić do nierównowagi w zakresie zdolności finansowych poszczególnych partii politycznych; mając na uwadze, że do zapewnienia demokratycznej sprawiedliwości potrzebne jest uwzględnienie dodatkowych możliwości finansowania;
- M. mając na uwadze, że bezprawne wykorzystywanie funduszy publicznych znacząco podważa zaufanie społeczeństwa do instytucji rządowych oraz samą demokrację;
- N. mając na uwadze, że niezależne monitorowanie finansowania partii politycznych pozostaje znaczącym wyzwaniem; mając na uwadze, że w wielu państwach AKP nadal brakuje prawdziwych ram regulacyjnych w zakresie finansowania politycznego i że jedynie nieliczne państwa posiadają zdolności administracyjne w zakresie gromadzenia i weryfikowania sprawozdań finansowych;
- O. mając na uwadze, że prawodawstwo w sprawie finansowania politycznego powinno obejmować regulacje dotyczące finansowania prywatnego i publicznego, wydatków, rozliczalności, ujawniania pochodzenia finansowania, nadzoru i sankcji;
- P. mając na uwadze, że uregulowanie finansowania politycznego i sposobu wykorzystania środków finansowych ma zasadnicze znaczenie dla zachowania demokracji oraz usprawnienia konkurencji w ramach szerokiego spektrum partii politycznych, jak również dla zapobiegania korupcji i wykorzystywaniu nielegalnych środków;
- Q. mając na uwadze, że niewystarczające egzekwowanie regulacji sprzyja niekontrolowanym wydatkom podczas wyborów i nielegalnym praktykom; mając na uwadze, że w większości państw AKP nakładanie sankcji na osoby łamiące zasady finansowania politycznego pozostaje wyzwaniem;
- R. mając na uwadze, że większość państw UE wprowadziło rygorystyczne regulacje w dziedzinie finansowania zewnętrznego lub zagranicznego, mające na celu zapobieżenie oddziaływaniu zagranicznych interesów na proces polityczny;
- S. mając na uwadze, że udział kobiet w polityce i dostęp kobiet do polityki jest w praktyce ograniczony przez trudności z uzyskaniem dostępu do zasobów; mając na uwadze, że partie polityczne odgrywają kluczową rolę w zapewnianiu właściwej równowagi płci w polityce;
1. uważa, że finansowanie partii politycznych powinno być ukierunkowane na zapewnienie obywatelom głosu w demokratycznym procesie politycznym przez zachęcanie do wyrażania różnorodnych opinii i przyjmowania zróżnicowanej perspektywy politycznej w połączeniu ze znaczącym udziałem wszystkich podmiotów w procesie politycznym, tak aby sprzyjać demokracji i zapewnić wymianę osób sprawujących władzę;
  2. przypomina, że partie polityczne wymagają odpowiedniego finansowania, by wypełniać swoją podstawową funkcję związaną z prowadzeniem kampanii wyborczych, ale także prowadzić działalność w zakresie wzmacniania pozycji, opracowywania programów politycznych, edukacji politycznej i szkoleń politycznych oraz rozwoju instytucjonalnego;
  3. uważa, że finansowanie publiczne – choć ma charakter uzupełniający względem finansowania prywatnego – jest kluczowe dla zwiększenia przejrzystości, rozliczalności i sprawiedliwości w finansowaniu politycznym; wzywa wszystkie rządy do zagwarantowania wolnej sceny politycznej pozwalającej na rzeczywistą konkurencję między partiami politycznymi, tak by mogły być one tworzone i mogły rozwijać zdolność do gromadzenia środków finansowych, nie odczuwając przy tym żadnych prób zastraszenia ze strony partii rządzącej;

4. jest przekonane, że korupcja stwarza poważne zagrożenia dla rządów prawa, demokracji, praw człowieka, równości i sprawiedliwości społecznej; w związku z tym wzywa wszystkie państwa, by przyjęły lub wzmocniły prawodawstwo antykorupcyjne dotyczące finansowania partii politycznych i kampanii wyborczych oraz by w pełni zapewniły jego wdrożenie i egzekwowanie;
5. przypomina, że zasady neutralności państwa należy przestrzegać w każdych okolicznościach oraz że swoboda zrzeszania się i niezależność grup lub partii politycznych nie powinny być uwarunkowane przyznaniem środków publicznych w jakiegokolwiek formie;
6. nawołuje rządy do oddzielenia środków instytucjonalnych od środków partii rządzącej w celu zachowania neutralności instytucji i wspierania otoczenia, w którym partie polityczne będą mogły faktycznie konkurować, tak aby osiągnąć równe warunki działania w wyborach; uważa, że sprzeniewierzenie zasobów państwa stanowi poważne zagrożenie dla dobrych rządów i dla stworzenia systemu demokratycznego sprzyjającego włączeniu społecznemu;
7. wzywa wszystkie rządy do ustanowienia i pełnego egzekwowania zbioru regulacji w sprawie finansowania partii politycznych, w tym niezależnych i skutecznych mechanizmów kontroli, sankcji karnych i obiektywnych zasad dotyczących poszanowania demokracji i praw człowieka;
8. nawołuje do obowiązkowego ujawniania finansowania partii politycznych ze wszystkich źródeł (publicznych, prywatnych, zagranicznych i wewnątrzpartyjnych), by zapewnić pełną przejrzystość i rozliczalność;
9. uważa, że wzmocnienie systemu bankowego w państwach AKP może znacznie ograniczyć oddziaływanie nielegalnego finansowania na życie polityczne oraz ułatwić walkę z korupcją;
10. wzywa parlamenty do zaostrzenia prawodawstwa dotyczącego przejrzystości i rozliczalności partii politycznych oraz do przyjęcia odpowiedniego prawodawstwa, aby zapewnić egzekwowanie zasady równości demokratycznej oraz uregulować elementy składające się na koszty działalności politycznej, w tym przez nałożenie limitów na wydatki na kampanie;
11. nawołuje do ustanowienia niezależnych organów regulacyjnych odpowiedzialnych za monitorowanie zarządzania rachunkami finansowymi partii politycznych i posiadających uprawnienia do egzekwowania zgodności, do badania sprawozdań finansowych partii oraz do monitorowania statusu finansowego wybranych przedstawicieli, w tym przez nakładanie sankcji karnych lub finansowych za naruszenia; wzywa UE, by aktywnie wspierała wzmacnianie zdolności administracyjnych państw AKP w celu zwiększenia skuteczności systemu kontroli finansowej za pośrednictwem programów pomocy technicznej i programów wymiany wiedzy;
12. przypomina, że organy regulacyjne potrzebują odpowiednich zasobów i czytelnych uprawnień, aby móc prowadzić dochodzenia dotyczące łamania zasad finansowania politycznego oraz egzekwować odpowiednie sankcje;
13. wzywa wszystkie rządy do ustanawiania i wzmacniania solidnych środków zapobiegawczych służących zwalczaniu korupcji i do stworzenia niezależnych organów dyscyplinarnych, których zadaniem będzie prowadzenie dochodzeń i nakładanie sankcji w wypadku wystąpienia korupcji w partiach politycznych lub niewłaściwego wykorzystywania zasobów finansowych;
14. wzywa wszystkie rządy do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia uczciwości podmiotów politycznych przez zapobieganie popełnianiu oszustw bądź innym nielegalnym praktykom;
15. uznaje, że wprowadzanie nielegalnych środków do polityki stwarza szczególne zagrożenie dla demokracji oraz jej instytucji na wszystkich kontynentach;
16. nawołuje do wzmocnienia publicznej rozliczalności przez rozwiązanie problemu nieuregulowanego wykorzystania środków publicznych, które umożliwia sprzeniewierzenie zasobów państwa oraz przeznaczanie środków publicznych na cele niezwiązane z ogólnym interesem publicznym; wzywa ponadto do ograniczenia finansowania partii politycznych ze środków prywatnych oraz, w stosownych przypadkach, domaga się przejrzystości i kontroli przez odpowiedni organ publiczny;
17. wzywa do wprowadzenia ograniczeń, aby uniemożliwić przedsiębiorstwom, które uzyskały zamówienia publiczne lub mają szanse na ich uzyskanie, przekazywanie darowizn na rzecz partii politycznych;
18. wzywa wszystkie rządy do wprowadzenia zakazów lub ograniczeń dotyczących darowizn zagranicznych dla partii politycznych w celu zapobiegania wpływaniu zagranicznych interesów na proces polityczny oraz do nałożenia obowiązku ujawniania otrzymanych darowizn zagranicznych;

19. potwierdza, że skuteczne wdrożenie regulacji w sprawie finansowania partii politycznych wraz z mechanizmami rozliczalności i przejrzystości stanowi istotny czynnik wzmacniania zaufania społeczeństwa do instytucji i procesów wyborczych;
  20. uważa, że jasne i wyważone przepisy regulujące kwestię finansowania partii politycznych umożliwiają również zbudowanie opartej na zaufaniu relacji między organami publicznymi a partiami politycznymi;
  21. wzywa wszystkie rządy do egzekwowania wymogów równouprawnienia płci w publicznych programach finansowania partii politycznych, aby ułatwić kobietom dostęp do zrównoważonych zasobów finansowych, wzmacniając w ten sposób ich pozycję polityczną;
  22. zachęca organizacje społeczeństwa obywatelskiego i media do stałego i niezależnego monitorowania finansowania partii politycznych, do ujawniania wszelkich nielegalnych praktyk oraz przekazywania obywatelom informacji na temat sprawowania władzy; jednocześnie domaga się przepisów prawnych chroniących demaskatorów;
  23. uważa, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego, wraz z organami regulacyjnymi w dziedzinie finansów, mogą odgrywać ważną rolę w zwiększaniu świadomości obywateli, partii politycznych i wszystkich zainteresowanych stron co do znaczenia, jakie ma regulowanie finansowania politycznego;
  24. zachęca państwa UE i AKP do określenia wspólnych wytycznych w sprawie finansowania partii politycznych w celu zapewnienia dobrych rządów w tych państwach;
  25. domaga się, by zakres stosowania tych zasad finansowania partii politycznych nie ograniczał się do partii politycznych, ale by obejmował również ich kampanie wyborcze i inne mechanizmy zaangażowania politycznego, takie jak referenda;
  26. wzywa państwa, które jeszcze tego nie dokonały, do ratyfikacji Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji oraz Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet;
  27. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, Unii Afrykańskiej, organizacjom regionalnym państw AKP oraz Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.
-

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie poprawy skuteczności pomocy i rozwoju we współpracy UE–AKP**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE,

- na posiedzeniu w St Julian's (Malta) w dniach 19–21 czerwca 2017 r.,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu) ⁽²⁾, a także zmiany wprowadzone do umowy z Kotonu w 2005 r. i 2010 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając oświadczenie Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE w sprawie czwartego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy, które odbyło się w Pusan, przyjęte w maju 2011 r. w Budapeszcie,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z deklaracją paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie w sprawie przyszłości wsparcia budżetowego UE na rzecz krajów rozwijających się ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2011 r. w sprawie IV Forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie koordynacji darczyńców w UE w zakresie pomocy rozwojowej ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2015 r. w sprawie finansowania rozwoju ⁽⁸⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie sektora prywatnego i rozwoju ⁽⁹⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie działań następczych i przeglądu programu działań do roku 2030 ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 7 czerwca 2016 r. w sprawie sprawozdania UE za rok 2015 w sprawie spójności polityki na rzecz rozwoju ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie podniesienia skuteczności współpracy na rzecz rozwoju ⁽¹²⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie przeglądu Konsensu europejskiego w sprawie rozwoju ⁽¹³⁾,
- uwzględniając Szczyt Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zrównoważonego Rozwoju oraz dokument końcowy przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 25 września 2015 r., zatytułowany „Przekształcamy nasz świat: Agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030”, a w szczególności cel nr 17 spośród określonych w tym dokumencie celów zrównoważonego rozwoju, zobowiązujący państwa będące członkami ONZ do wzmocnienia środków służących wdrożeniu agendy i do ożywienia globalnego partnerstwa na rzecz zrównoważonego rozwoju ⁽¹⁴⁾,

⁽¹⁾ przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie AKP–UE na posiedzeniu w St Julian's (Malta) w dniu 21 czerwca 2017 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 100.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 38.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 131 E z 8.5.2013, s. 80.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 468 z 15.12.2016, s. 73.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 353 z 27.9.2016, s. 2.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0137.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0224.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0246.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0437.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0026.

⁽¹⁴⁾ http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/70/1&Lang=E

- uwzględniając program działań z Addis Abeby, dokument końcowy przyjęty podczas trzeciej Międzynarodowej Konferencji w sprawie Finansowania Rozwoju (Addis Abeba, Etiopia, w dniach 13–16 lipca 2015 r.) i zatwierdzony przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w rezolucji nr 69/313 z dnia 27 lipca 2015 r. ⁽¹⁵⁾,
- uwzględniając konsensus z Monterrey z 2002 r. w sprawie finansowania rozwoju oraz międzynarodową konferencję dotyczącą dalszych działań w sprawie finansowania rozwoju, która miała na celu zbadanie stosowania konsensusu z Monterrey,
- uwzględniając Deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy, przyjętą podczas drugiego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy w 2005 r., Program działania z Akry przyjęty podczas trzeciego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy w 2008 r. w Akrze (Ghana) ⁽¹⁶⁾, a także wynik czwartego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy w Pusanie (Republika Korei) w grudniu 2011 r., na którym zainicjowano Partnerstwo z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju ⁽¹⁷⁾,
- uwzględniając deklarację z Dili z dnia 10 kwietnia 2010 r., która dotyczy zaprowadzania pokoju i budowania państwowości ⁽¹⁸⁾, a także Nowy ład na rzecz państw niestabilnych, zainicjowany w dniu 30 listopada 2011 r. podczas czwartego Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy ⁽¹⁹⁾,
- uwzględniając drugie posiedzenie wysokiego szczebla w ramach Partnerstwa z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, które odbyło się w Nairobi w dniach 28 listopada – 1 grudnia 2016 r. ⁽²⁰⁾,
- uwzględniając sprawozdanie OECD/UNDP z postępów za 2014 r. pt. „W trosce o większą skuteczność współpracy na rzecz rozwoju” ⁽²¹⁾,
- uwzględniając stanowisko grupy państw AKP dotyczące trzeciej Międzynarodowej Konferencji w sprawie Finansowania Rozwoju ⁽²²⁾,
- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w którym ograniczenie i eliminację ubóstwa określono jako podstawowy cel polityki UE w zakresie rozwoju i na podstawie którego wymaga się od Unii i jej państw członkowskich przestrzegania zobowiązań podjętych w kontekście ONZ i innych właściwych organizacji oraz brania pod uwagę celów współpracy na rzecz rozwoju we wdrażanych przez nie strategiach politycznych, które mogą mieć wpływ na kraje rozwijające się,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie rozwoju z 2005 r. ⁽²³⁾ i wniosek dotyczący nowego Konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju ⁽²⁴⁾,
- uwzględniając unijny kodeks postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju z dnia 15 maja 2007 r. ⁽²⁵⁾,
- uwzględniając ramy działania na rzecz skuteczności pomocy ⁽²⁶⁾, których podstawą są konkluzje Rady z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie ram działania na rzecz skuteczności pomocy, konkluzje Rady z dnia 14 czerwca 2010 r. w sprawie podziału pracy między poszczególne kraje oraz konkluzje Rady z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie przejrzystości i wzajemnej rozliczalności,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 26 maja 2015 r. w sprawie nowego globalnego partnerstwa na rzecz eliminacji ubóstwa i na rzecz zrównoważonego rozwoju po roku 2015 ⁽²⁷⁾,

⁽¹⁵⁾ http://www.un.org/esa/ffd/wp-content/uploads/2015/08/AAAA_Outcome.pdf

⁽¹⁶⁾ <http://www.oecd.org/dac/effectiveness/34428351.pdf>

⁽¹⁷⁾ <http://www.oecd.org/dac/effectiveness/49650173.pdf>

⁽¹⁸⁾ <http://www.oecd.org/dac/gender-development/45250308.pdf>

⁽¹⁹⁾ https://www.pbsdialogue.org/media/filer_public/07/69/07692de0-3557-494e-918e-18df00e9ef73/the_new_deal.pdf

⁽²⁰⁾ <http://effectivecooperation.org/events/2016-high-level-meeting/>

⁽²¹⁾ <http://effectivecooperation.org/wp-content/uploads/2016/05/4314021e.pdf>

⁽²²⁾ <http://www.acp.int/sites/acpsec.waw.be/files/ACP81026%2015%20Rev.7%20ACP%20Group%20final%20position%20FFD3.pdf>

⁽²³⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁴⁾ COM(2016) 0740.

⁽²⁵⁾ <http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=PL&f=ST%209558%202007%20INIT>

⁽²⁶⁾ Dokument Rady18239/10.

⁽²⁷⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9241-2015-INIT/pl/pdf>

- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie intensyfikacji wspólnego programowania ⁽²⁸⁾,
  - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie sprawozdania rocznego 2016 dla Rady Europejskiej na temat celów w zakresie pomocy rozwojowej UE ⁽²⁹⁾,
  - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 23 czerwca 2015 r. pt. „Sprawozdanie za rok 2015 dotyczące rozliczalności w zakresie finansowania rozwoju – przegląd postępów UE i jej państw członkowskich” (SWD(2015) 0128),
  - uwzględniając globalną strategię na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej: „Wspólna wizja, wspólne działania: silniejsza Europa”, przedstawioną w czerwcu 2016 r. przez wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa ⁽³⁰⁾,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (AKP-UE/xxxxxx),
- A. mając na uwadze, że skuteczność pomocy przyczynia się do poprawy jakości życia, ograniczania ubóstwa oraz realizacji celów zrównoważonego rozwoju;
- B. mając na uwadze, że ograniczanie ubóstwa, umacnianie demokracji, praworządność, dobre rządy oraz poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności to główne cele umowy o partnerstwie z Kotonu, oraz mając na uwadze, że Europejski Fundusz Rozwoju (EFR) jest głównym instrumentem finansowym UE na rzecz rozwoju i interwencji humanitarnych;
- C. mając na uwadze, że pomoc rozwojowa powinna uwzględniać kwestię bezpieczeństwa, ponieważ to od niej w głównej mierze zależy przetrwanie ludności w licznych regionach rozwijających się lub doświadczających kryzysu;
- D. mając na uwadze, że większość państw AKP nadal zalicza się do krajów o niskim dochodzie, pomimo ponad 50-letniej współpracy na rzecz rozwoju;
- E. mając na uwadze, że obecne problemy związane ze skutecznością pomocy rozwojowej należy rozwiązać w sposób całościowy, odzwierciedlający realia XXI w., w tym w zakresie bezpieczeństwa, żywienia, zaopatrzenia w wodę oraz efektywnego wykorzystania gleby i innych zasobów naturalnych;
- F. mając na uwadze, że państwa zapewniające oficjalną pomoc rozwojową (ODA) przeznaczyły jedynie 0,46 % DNB na rozwój, w związku z czym brakuje ponad 2 bln USD na pomoc dla krajów rozwijających się;
- G. mając na uwadze, że ODA może odegrać decydującą rolę w realizacji programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, zwłaszcza w krajach o niskim dochodzie oraz w związku ze zwalczaniem skrajnego ubóstwa i nierówności, jeżeli udzielając jej, będzie się przestrzegać zasad skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, takich jak odpowiedzialność na szczeblu krajowym, przejrzystość i rozliczalność, koncentrowanie się na wynikach oraz integryjność;
- H. mając na uwadze, że w sprawozdaniu z 2016 r., opracowanym w ramach Partnerstwa z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, odnotowano, że postępy we wdrażaniu zobowiązań związanych z odpowiedzialnością za państwo pozostają w ostatnich latach na niezmiennym poziomie;
- I. mając na uwadze, że tylko połowa pomocy rozwojowej jest przekazywana za pośrednictwem krajowych systemów zarządzania finansami i udzielania zamówień publicznych w krajach otrzymujących pomoc;
- J. mając na uwadze, że projekty i programy finansowane ze środków pomocy rozwojowej należy opracowywać w zgodności z celami i priorytetami krajów beneficjentów;
- K. mając na uwadze, że pomoc rozwojowa trafia do odbiorców za pośrednictwem wielu nieskoordynowanych projektów i programów, co osłabia zdolność krajów do spójnego formułowania strategii politycznych;

⁽²⁸⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-8831-2016-INIT/pl/pdf>

⁽²⁹⁾ <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-8822-2016-INIT/pl/pdf>

⁽³⁰⁾ Dokument Rady 10715/16.

- L. mając na uwadze, że choć na początku obecnego tysiąclecia postęp w zakresie redukcji obciążenia zadłużeniem krajów rozwijających się był wyraźny, aktualne poziomy zadłużenia rosną;
- M. mając na uwadze, że długoterminowa obecność partnera w dziedzinie rozwoju, wsparcie programowe oraz systematyczne zaangażowanie i dialog z rządami krajowymi ułatwiają wzajemne zrozumienie i zaufanie;
- N. mając na uwadze, że oprócz pomocy rozwojowej i współpracy na rzecz rozwoju niezbędne są inne instrumenty z dziedziny polityki rozwoju, aby skutecznie wyeliminować ubóstwo i dążyć do realizacji celów zrównoważonego rozwoju;
- O. mając na uwadze, że skuteczność rozwoju rozumiana jako skuteczne wykorzystanie wszystkich środków i zasobów na rzecz rozwoju zależy nie tylko od darczyńców udzielających pomocy, lecz również od istnienia skutecznych i sprawnie działających instytucji, rozsądnych strategii, praworządności, pluralistycznych rządów demokratycznych oraz zabezpieczeń przeciwko korupcji w krajach rozwijających się i nielegalnym przepływowi finansowym na szczeblu międzynarodowym;
1. ubolewa nad tym, że wiele państw członkowskich UE nie zrealizowało celu polegającego na przeznaczaniu na pomoc rozwojową 0,7 % DNB i że niektóre państwa obniżyły środki na tę pomoc; gratuluje pięciu państwom członkowskim UE, które osiągnęły ten cel, i podkreśla, że jedynie państwa europejskie tego dokonały lub uczyniły istotne wysiłki w tym celu; wzywa państwa członkowskie UE do przestrzegania zobowiązania do przeznaczania 0,7 % DNB na ODA oraz do przyjęcia jasnego planu działania dotyczącego tego, w jaki sposób i kiedy osiągną one ten cel;
  2. wzywa darczyńców do przeznaczania niezbędnych zasobów finansowych, technicznych i politycznych w celu osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju do roku 2030;
  3. wzywa kraje będące darczyńcami do podjęcia niezwłocznych działań celem wypełnienia zobowiązań podjętych w ramach deklaracji paryskiej i partnerstwa z Pusanu; podkreśla, że głównym celem tej współpracy powinno być zapewnienie niezależności i samowystarczalności krajom otrzymującym pomoc rozwojową;
  4. ostrzega przed rozmywaniem kryteriów dotyczących ODA w celu pokrywania kosztów innych niż koszty bezpośrednio związane ze wspieraniem zrównoważonego rozwoju w krajach rozwijających się;
  5. wzywa Unię Europejską do promowania zróżnicowanego podejścia uwzględniającego różnice poziomu rozwoju, potrzeby gospodarcze i społeczne, warunki geograficzne i klimatyczne oraz preferencje i wybory każdego z krajów beneficjentów;
  6. przypomina, że kluczowy priorytet powinno stanowić ograniczenie ubóstwa, a docelowo jego wyeliminowanie;
  7. potwierdza konieczność zagwarantowania państwom AKP prawa do bezpieczeństwa żywnościowego, które obejmuje prawo rolników do produkowania żywności dla swego kraju, poprzez położenie kresu zawłaszczaniu gruntów i zapewnienie rolnikom dostępu do ziemi, materiału siewnego i wody;
  8. zachęca parlamenty krajów otrzymujących pomoc do przyjmowania narodowych strategii w zakresie pomocy rozwojowej w celu poprawy rozliczalności darczyńców i rządów otrzymujących pomoc oraz usprawnienia publicznego zarządzania finansami i podniesienia zdolności absorpcyjnej, a także z myślą o poprawie warunków dotyczących otrzymywania wsparcia budżetowego, a w dłuższej perspektywie – ograniczenia zależności od pomocy;
  9. wzywa do dokładniejszej oceny lokalnych potrzeb i warunków przez darczyńców w celu zwiększenia skuteczności pomocy; wzywa beneficjentów do terminowego dostarczania dokładnych informacji w tym zakresie;
  10. wzywa darczyńców i beneficjentów do współpracy na rzecz lepszej koordynacji programów pomocowych, w tym poprzez ustanowienie mechanizmów dokładnego monitorowania skuteczności pomocy;
  11. przypomina, że kraje otrzymujące pomoc powinny same określić model rozwoju i priorytety, które chcą realizować, zgodnie z zasadą odpowiedzialności kraju za własny rozwój;
  12. wzywa państwa AKP, aby wzmogły starania w zakresie integracji regionalnej, tak aby znaleźć rozwiązania dla wspólnych wyzwań, takich jak bezpieczeństwo w regionie, ochrona środowiska, zarządzanie zasobami naturalnymi oraz organizacja przepływów ekonomicznych i stosunków handlowych;
  13. podkreśla, że pomoc rozwojowa powinna być udzielana w formie dotacji, a nie pożyczek, aby nie zwiększać ciężaru zadłużenia;

14. jest zdania, że trwałe rozwiązanie sytuacji, jaka panuje w niektórych państwach AKP, będzie możliwe jedynie wtedy, gdy podjęte zostaną działania w celu dopilnowania, by obywatele mogli wreszcie korzystać z zasobów naturalnych swoich krajów;
  15. podkreśla, że poziom długu publicznego i obsługi zadłużenia w niektórych państwach AKP jest wyraźnie nietrwały i poważnie ogranicza inwestycje, wzrost i zdolność państwa do właściwego finansowania funkcji socjalnych, takich jak opieka zdrowotna, edukacja i zabezpieczenie społeczne; wzywa do wprowadzenia nowych ram współpracy umożliwiających rzeczywiście promowanie suwerennego rozwoju państw AKP; zachęca państwa członkowskie UE do zapoczątkowania i wspierania procesu umarzania długów zgodnie z wspomnianymi inicjatywami ONZ w stosunku do najbardziej zadłużonych krajów, a tym samym do wspierania rozwoju gospodarczego i społecznego;
  16. apeluje do UE i jej państw członkowskich o zwiększenie wsparcia finansowego i pomocy humanitarnej;
  17. ubolewa nad mniejszym udziałem państw członkowskich UE w programach pomocy żywnościowej; apeluje, aby pomoc udzielana państwom AKP przez UE i jej państwa członkowskie była wykorzystywana przede wszystkim do rozwiązywania problemów związanych z głębokimi nierównościami, ubóstwem, chronicznym niedożywieniem, dostępem do opieki zdrowotnej i usług publicznych, zwłaszcza opieki w zakresie zdrowia reprodukcyjnego, oraz do realizacji celów zrównoważonego rozwoju;
  18. apeluje o zwiększenie pomocy żywnościowej i przeznaczanie jej przede wszystkim na zakup produktów spożywczych u lokalnych producentów rolnych;
  19. wzywa państwa członkowskie do publikowania planów wdrażania z Pusanu i składania sprawozdań na temat podejmowanych wysiłków;
  20. podkreśla potrzebę ścisłego powiązania partnerstwa z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju z wdrażaniem programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 oraz programu działań z Addis Abeby; podkreśla, że partnerstwo z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju powinno odegrać ważną rolę w oparciu na dowodach aspektach monitorowania i rozliczalności; podkreśla, że w ramach partnerstwa z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju należy udostępniać jasno zdefiniowane kanały współpracy dla konkretnych podmiotów w dziedzinie rozwoju, które nie są darczyńcami z OECD;
  21. z zadowoleniem przyjmuje te inicjatywy OECD, które mogą przyczynić się do ograniczenia nielegalnych przepływów finansowych, i wzywa społeczność międzynarodową do zacieśnienia współpracy na rzecz zwiększenia przejrzystości systemów podatkowych; zwraca w tym względzie uwagę na decydującą rolę i odpowiedzialność międzynarodowych firm oraz instytucji finansowych;
  22. wzywa darczyńców i beneficjentów do opracowania wspólnych i wiążących ram normatywnych pod auspicjami ONZ, a także do wprowadzenia zabezpieczeń i gwarancji w celu dopilnowania, by przedsiębiorstwa publiczne i prywatne działały zgodnie z zasadami zawartymi w konwencjach ONZ dotyczących pracy, a także z normami socjalnymi, środowiskowymi i antykorupcyjnymi;
  23. podkreśla potrzebę uproszczenia dostępu do projektów pomocowych w celu ułatwienia udziału obywatelom, organizacjom społeczeństwa obywatelskiego i państwom;
  24. podkreśla, że pomoc jest katalizatorem rozwoju, a nie jego głównym źródłem; w związku z tym uznaje, że ostatecznym celem pomocy jest osiągnięcie sytuacji, w której nie jest ona już potrzebna;
  25. nalega, aby wyjść poza paradygmat darczyńca-beneficjent, i wzywa do ściślejszej współpracy w dziedzinie nauki i technologii;
  26. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, Radzie Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu, parlamentom regionalnym i narodowym państw AKP i państw członkowskich UE oraz organizacjom regionalnym państw AKP.
-

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie roli sportu jako czynnika sprzyjającego edukacji i eliminowaniu ubóstwa**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE,

- obradując na Malcie w dniach 19–21 czerwca 2017 r.,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu), a także zmiany wprowadzone do niej w 2005 r. i 2010 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 5 czerwca 2003 r. w sprawie kobiet i sportu ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie przestrzegania podstawowych norm pracy w produkcji artykułów sportowych na igrzyska olimpijskie ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie roli sportu w edukacji ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie białej księgi na temat sportu ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie gospodarki społecznej ⁽⁷⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lutego 2017 r. w sprawie zintegrowanego podejścia do polityki sportowej: dobre zarządzanie, dostępność i uczciwość ⁽⁸⁾,
- uwzględniając oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie większego wsparcia Unii Europejskiej dla sportów uprawianych na poziomie podstawowym ⁽⁹⁾,
- uwzględniając białą księgę Komisji z dnia 11 lipca 2007 r. na temat sportu (COM(2007)0391),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 grudnia 2005 r. zatytułowany „Działanie UE w dziedzinie edukacji przez sport: kontynuacja osiągnięć EYES 2004” (COM(2005)0680),
- uwzględniając protokół ustaleń podpisany przez Komisję i Międzynarodową Federację Piłki Nożnej (FIFA) w 2006 r. o wykorzystaniu futbolu do rozwoju państw regionu Afryki, Karaibów i Pacyfiku,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 18 listopada 2010 r. w sprawie roli sportu jako źródła i podstawy aktywnego włączenia społecznego ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając deklarację z Punta del Este z grudnia 1999 r. oraz konferencję okrągłego stołu UNESCO w sprawie sportów i gier tradycyjnych, której przedmiotem było uznanie tradycyjnych sportów i gier jako części dziedzictwa niematerialnego oraz symbolu różnorodności kulturowej,
- uwzględniając cele zrównoważonego rozwoju przyjęte podczas szczytu ONZ dotyczącego zrównoważonego rozwoju we wrześniu 2015 r.,
- uwzględniając program Zgromadzenia Ogólnego ONZ „Przekształcamy nasz świat: program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030” przyjęty we wrześniu 2015 r.,
- uwzględniając rezolucję przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 16 grudnia 2016 r. zatytułowaną „Sport jako sposób promowania edukacji, zdrowia, rozwoju i pokoju”,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 Regulaminu,

⁽¹⁾ przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie AKP–UE na posiedzeniu w St Julian's (Malta) w dniu 21 czerwca 2017 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. C 68 E z 18.3.2004 r., s. 605.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 104 E z 30.4.2004 r., s. 1067.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 131.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 271 E z 12.11.2009, s. 51.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2010, s. 16.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0012.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 138.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 326 z 3.12.2010, s. 5.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Społecznych i Środowiska (AKP–UE/xxx.xxx vxx-xx),
- A. mając na uwadze, że prawo do sportu i wychowania fizycznego zostało uznane jako podstawowe prawo dla wszystkich osób i było stopniowo wprowadzane do kluczowych deklaracji praw człowieka;
- B. mając na uwadze, że w ust. 37 agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 stwierdza się, iż sport przyczynia się do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju;
- C. mając na uwadze, że sport okazał się opłacalnym pod względem kosztów i elastycznym narzędziem promowania pokoju i celów rozwoju;
- D. mając na uwadze, że sport jest potężnym narzędziem społecznym, które może łączyć ludzi o różnym pochodzeniu etnicznym, kulturowym, religijnym, językowym i społeczno-gospodarczym;
- E. mając na uwadze, że koszty związane z aktywnością sportową są różne w zależności od dyscypliny;
- F. mając na uwadze, że sport, podobnie jak zabawa w wieku dziecięcym, może odgrywać kluczową rolę w utrzymywaniu dzieci i młodzieży z dala od przemocy i może pomóc przeciwdziałać zagrożeniu, jakim jest wczesne kończenie nauki;
- G. mając na uwadze, że sport może być czynnikiem stymulującym włączenie społeczne i równouprawnienie płci oraz siłą napędową na ich rzecz;
- H. mając na uwadze, że aktywność fizyczna ma zasadnicze znaczenie dla kształcenia i zdrowia człowieka na wszystkich etapach życia i przyczynia się do rozwoju społecznego, fizycznego i umysłowego;
- I. mając na uwadze, że prawo dzieci do zabawy i aktywności sportowej ma kluczowe znaczenie dla ich zdrowia oraz rozwoju fizycznego, społecznego i osobistego;
- J. mając na uwadze, że sport może być także wykorzystany jako skuteczny czynnik odciągający młodych ludzi od zażywania narkotyków, gdyż zajmuje im czas i pozwala rozładować energię, a także jako środek rozwiązywania problemów społecznych;
- K. mając na uwadze, że sport może być skuteczną reakcją na przemoc;
- L. mając na uwadze, że sport może przyczynić się do budowania pokoju i rozwiązywania konfliktów, jak wykazała inicjatywa „Football for Peace” [Piłka nożna na rzecz pokoju];
- M. mając na uwadze, że aktywność sportowa może pobudzać umiejętności przywódcze młodzieży i przybliżyć jej pozytywne normy społeczne, a także pomagać w odbudowywaniu poczucia wartości.
- N. mając na uwadze, że zasada „fair play”, która jest przewodnią zasadą rywalizacji w sporcie, jest pomocna w propagowaniu moralnego zachowania u młodych ludzi i buduje w ten sposób społeczeństwo zdrowe pod względem fizycznym i moralnym;
- O. mając na uwadze, że wychowanie fizyczne i sport znacznie przyczyniają się do wzmocnienia pozycji dziewcząt i kobiet, przez co odnoszą one korzyści z pozytywnego wpływu sportu na stan zdrowia i stan psychiczny;
- P. mając na uwadze dyskryminację dziewcząt i kobiet w dostępie do sportu, w szczególności do dyscyplin tradycyjnie zarezerwowanych dla mężczyzn;
- Q. mając na uwadze, że sport w istotny sposób przyczynia się do poznawania i szanowania własnego ciała i zdrowia;
- R. mając na uwadze, że ważne jest ułatwianie wszystkim dzieciom i całej młodzieży dostępu do sportu, co pozwoli wyeliminować zagrożenie wszelkimi formami dyskryminacji;
- S. mając na uwadze, że sport można także wykorzystać w celu pobudzenia kreatywności i innowacyjności młodych uczniów;
- T. mając na uwadze, że przychody uzyskiwane z zajęć i imprez sportowych, jeżeli podlegają sprawiedliwej dystrybucji w łańcuchu wartości, mogą prowadzić do tworzenia miejsc pracy w zawodach związanych ze sportem, a także w ramach związanych ze sportem szkoleń i kampanii;
- U. mając na uwadze, że zapewnienie wsparcia w obszarach związanych z organizacją imprez sportowych, takich jak catering i gościnność, mogłoby ułatwić dywersyfikację działalności przynoszącej dochód; mając na uwadze znaczenie, jakie ma uważne i stałe monitorowanie wykorzystania tych środków w celu zapewnienia skuteczności i przejrzystości;

- V. mając na uwadze, że w badaniach w dziedzinie nauk społecznych stwierdzono, iż sport przyczynia się do podnoszenia świadomości i pomaga ograniczyć rozprzestrzenianie się HIV/AIDS;
  - W. mając na uwadze, że sport może być wykorzystywany jako rodzaj pomocy humanitarnej, zwłaszcza w ramach programów ukierunkowanych na zapobieganie konfliktom, pokój i pojednanie, a także w leczeniu urazów psychologicznych;
  - X. mając na uwadze, że sport jest potężnym narzędziem poprawiającym i wzmacniającym samopoczucie psychiczne zawodników;
  - Y. mając na uwadze, że sport może przyczyniać się do tworzenia pozytywnego wizerunku krajów rozwijających się, a imprezy sportowe mogą stwarzać ogromne możliwości w zakresie podnoszenia świadomości, jeżeli chodzi o potencjał państw AKP;
  - Z. mając na uwadze, że sport może odgrywać ważną rolę w walce z rasizmem, ksenofobią i dyskryminacją, a także przyczyniać się do integracji ludzi, pozwalając przezwyciężyć różnice rasowe, wyznaniowe i etniczne;
  - AA. mając na uwadze, że sport, ze względu na swoją moc komunikacyjną, może być potężnym narzędziem zdobywania funduszy;
  - AB. mając na uwadze, że aktywny udział krajów rozwijających się w Igrzyskach Olimpijskich oraz innych międzynarodowych imprezach sportowych ma kluczowe znaczenie dla kształtowania społeczeństw integracyjnych oraz sprawiedliwych stosunków społecznych;
  - AC. mając na uwadze, że sport jest kluczowym instrumentem włączenia społecznego i promowania wartości ludzkich, takich jak wzajemny szacunek, praca zespołowa, uczciwość, empatia, komunikacja, współpraca, sprawiedliwość społeczna, równość, przejrzystość, bezstronność i przyjaźń;
  - AD. mając na uwadze, że wartości, których nośnikiem jest sport, pomagają rozwijać wiedzę, motywację, umiejętności, takie jak praca zespołowa, uczciwa gra, współpraca, dyscyplina i tolerancja, a także gotowość do podjęcia wysiłku; mając na uwadze, że umiejętności te mają zasadnicze znaczenie dla przyszłego uczestnictwa w zajęciach grupowych i życiu zawodowym, i mogą pobudzać spójność społeczną w społecznościach i społeczeństwach;
  - AE. mając na uwadze, że aktywność sportowa może pomóc w rozwoju zrównoważonej turystyki na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym oraz w tworzeniu miejsc pracy;
  - AF. mając na uwadze, że sport może charakteryzować się znacznym śladem środowiskowym;
1. wzywa Unię Europejską do promowania wykorzystywania sportu w ramach polityki rozwoju i skoncentrowania wysiłków na wspieraniu rozwoju krajowych strategii politycznych sprzyjających włączeniu, które uwzględniają potrzeby i aspiracje, zwłaszcza młodzieży – zarówno chłopców, jak i dziewcząt – oraz do zwrócenia większej uwagi na aktywność sportową i fizyczną w odpowiednich strategiach sektorowych;
  2. zwraca uwagę, że Unia Europejska przyjmuje długoterminowe, kompleksowe podejście o wysokim stopniu oddziaływania, którego celem jest wspieranie beneficjentów na ścieżce edukacji, szkolenia i zatrudnienia, aby zapewnić trwałe środki utrzymania; w związku z tym podkreśla potrzebę rozszerzenia zakresu konkretnych działań wspierających sport w najbardziej sprawiedliwy i zrównoważony sposób jako narzędzie kształtowania człowieka i jego rozwoju psychofizycznego;
  3. przypomina, że dobre zarządzanie stanowi warunek autonomii organizacji sportowych, zgodnie z zasadami przejrzystości, rozliczalności, równych szans, włączenia społecznego i demokracji, wraz z zaangażowaniem odpowiednich zainteresowanych stron;
  4. zaleca uważne monitorowanie wykorzystania środków przeznaczonych na sport w celu zapewnienia ich rzeczywistego wykorzystania na cele, na które zostały one przeznaczone;
  5. wzywa kraje AKP i państwa członkowskie UE do zaangażowania się w ustanowienie norm etycznych i przeprowadzenie reform, tak aby zagwarantować, że sport wniesie znaczący wkład w zrównoważony rozwój i pokój; podkreśla w szczególności potrzebę stosowania w sporcie polityki zerowej tolerancji wobec korupcji i innych rodzajów przestępstw; zwraca uwagę, że stosowanie zasad dobrego zarządzania w sporcie – w połączeniu z monitorowaniem, nadzorem i odpowiednimi instrumentami prawnymi – to kluczowy czynnik pozwalający na zlikwidowanie korupcji oraz innych nieuczciwych praktyk;
  6. podkreśla potrzebę stosowania polityki zerowej tolerancji wobec rasistowskich przyspiewek i wobec promowania przemocy i nienawiści;
  7. wzywa do podjęcia wszelkich kroków niezbędnych do zapobiegania przemocy wobec kobiet, zwłaszcza o charakterze seksualnym czy seksistowskim, w sporcie;

8. podkreśla, że zajęcia ruchowe i sportowe mają zasadnicze znaczenie dla kształcenia i zdrowia człowieka na wszystkich etapach jego życia; wzywa państwa AKP i państwa członkowskie UE do włączenia sportu i wychowania fizycznego do programów nauczania oraz do wspierania tych działań przez zapewnienie odpowiedniej infrastruktury i metodyki; jest w związku z tym zdania, że dziedzina wychowania fizycznego oraz zajęć ruchowych i sportowych powinna w dużej mierze wchodzić w zakres usług publicznych, tak aby zapewnić wszystkim dziewczętom i chłopcom równy dostęp do tych usług od najmłodszych lat;
9. wzywa kraje AKP i państwa członkowskie UE do zwiększenia roli sportu w krajowych strategiach politycznych i planach rozwoju;
10. zachęca Komisję przede wszystkim do lepszego uwzględnienia sportu w podstawowych sektorach pomocy rozwojowej i do wspierania państw AKP w aktywnym podejmowaniu wyzwań społecznych i środowiskowych w dziedzinie sportu, przy czym należy opracować najlepsze praktyki i przedstawić odpowiednie rozwiązania;
11. przypomina, że sport może być tani i wykorzystywać lokalnie dostępne zasoby; wzywa zatem państwa AKP do promowania tworzenia lokalnych organizacji sportowych; zachęca władze lokalne do zagwarantowania dostępu do aktywności fizycznej oraz do stworzenia dostępnej infrastruktury sportowej; zachęca sektor przedsiębiorstw do uczestnictwa w osiągnięciu tych celów;
12. podkreśla rolę sportu w ułatwianiu integracji grup w niekorzystnej sytuacji; podkreśla znaczenie edukacji przez sport; uznaje znaczenie sportu masowego dla włączenia społecznego oraz zachęca do inicjatyw w tym zakresie;
13. podkreśla istotną rolę sportu w promowaniu wolontariatu, który z kolei przyczynia się do tworzenia i podtrzymywania w społecznościach spójności, samospelnienia i wzajemnego uznawania, a także stwarza warunki dla organizowania dostępnych i tanich zajęć i wydarzeń sportowych, zwłaszcza z inicjatywy oddolnej, i stanowi ważny środek nieformalnej edukacji przyczyniający się do zatrudniania młodzieży;
14. wzywa strony do ulepszenia i rozwijania publicznych programów pozaszkolnej działalności sportowej i aktywności fizycznej; podkreśla konieczność tego, by kraje AKP i państwa członkowskie UE w większym stopniu inwestowały w rozwój infrastruktury i działalności sportowej; uważa za konieczne wprowadzenie strategicznych planów budowy obiektów sportowych na szczeblu lokalnym, z takim samym wyposażeniem dla dziewcząt i chłopców, oraz obiektów infrastruktury sportowej o zasięgu krajowym, przy czym należy zapewnić przemyślane powiązania między tymi obiektami i zapewnić wystarczające wsparcie ze środków publicznych, tak aby umożliwić uprawianie zarówno sportu amatorskiego, jak i wyczynowego i udostępniać obiekty sportowe nie tylko najbogatszym, ale zapewnić równy dostęp wszystkim obywatelom;
15. wzywa strony do opracowania tanich i przystępnych cenowo programów szkoleniowych dla nauczycieli i trenerów sportowych;
16. podkreśla zasadniczy cel, jakim jest uczestnictwo kobiet i dziewcząt we wszystkich dyscyplinach sportu, i podkreśla potrzebę zapewnienia przez strony równego i sprawiedliwego dostępu do sportu dla kobiet i dziewcząt w celu poprawy ich stanu zdrowia fizycznego i psychicznego, promowania edukacji, zwalczania stereotypów dotyczących płci i zwiększenia równouprawnienia w społeczeństwie;
17. podkreśla potrzebę promowania praw osób niepełnosprawnych przez wspieranie działań sportowych, a także poprzez kampanie publiczne i turnieje sportowe; wzywa zarówno państwa członkowskie UE, jak i kraje AKP do wdrażania programów sportowych sprzyjających włączeniu osób niepełnosprawnych, poczynając od szkół; podkreśla, że osoby niepełnosprawne powinny mieć równy dostęp do wszystkich obiektów sportowych, do odpowiedniej kadry pomocniczej, a także do transportu i innych usług;
18. zwraca uwagę na ogromny potencjał sportu jako czynnika sprzyjającego włączeniu społecznemu; wzywa zatem do organizowania doraźnych imprez sportowych mających na celu poprawę włączenia społecznego kobiet i dzieci, osób starszych, niepełnosprawnych oraz mniejszości etnicznych i kulturowych; ponadto zaleca propagowanie tych wartości na co dzień, a nie tylko w czasie imprez sportowych i wystaw;
19. wzywa państwa członkowskie i państwa AKP do wspierania dynamicznej polityki w zakresie równego dostępu kobiet do ogółu dyscyplin sportowych oraz do promowania osiągnięć w dyscyplinach kobiecych na równi z osiągnięciami w dyscyplinach męskich; wzywa media publiczne do zapewnienia równego relacjonowania wszystkich dyscyplin sportowych; zachęca media prywatne do relacjonowania w czasopiśmie sportowych imprez sportowych z udziałem kobiet;
20. wzywa kraje AKP i państwa członkowskie UE do przywrócenia sportów tradycyjnych i do zachęcania do ich uprawiania przez tworzenie i wspieranie stosownych programów;

21. wzywa kraje AKP i państwa członkowskie UE do podejmowania środków, które będą pomagać młodym ludziom w rozwijaniu talentów i zdolności, nawet w dyscyplinach wymagających dużych nakładów finansowych;
22. podkreśla wartość dyscyplin sportowych nienastawionych na konkurencję i dyscyplin indywidualnych, a także gier ulicznych;
23. wzywa Komisję i państwa członkowskie UE – w świetle zobowiązania, aby „nikt nie został pominięty”, które było jednym z głównych punktów rozmów na temat programu działań do roku 2030 – do włączenia sportu do programów rozwoju i do podjęcia rozmów na ten temat z krajami partnerskimi;
24. odnotowuje pozytywny psychologiczny wpływ aktywności sportowej wykorzystywanej w pomocy humanitarnej i działalności pomocowej; wzywa zatem wszystkie odpowiednie podmioty AKP i UE do włączenia wymiaru sportowego do strategii pomocy humanitarnej;
25. zauważa, że wysokodochodowy sektor sportowy można bardziej zaangażować we wspieranie rozwoju społecznego, w tym przez uporządkowane połączenie zajęć sportowych z programami w zakresie edukacji, umiejętności życiowych i opieki zdrowotnej; wzywa zatem kraje AKP i państwa członkowskie UE, aby negocjowały programy z sektorem sportowym na przykładzie protokołu ustaleń z 2006 r. podpisanego przez Komisję i FIFA; zaleca jednak wprowadzenie zachęt dla sportu także na szczeblu najbardziej lokalnym, tak aby zapewnić powszechny dostęp również na obszarach wiejskich i oddalonych;
26. wzywa strony do opracowania programów AKP–UE w zakresie mobilności i do podjęcia odpowiednich środków na rzecz młodych sportowców amatorów i trenerów, aby umożliwić im poznanie nowych metod treningowych; wzywa do uwzględniania umów o ułatwieniach wizowych jako część takich programów mobilności;
27. zachęca organy lokalne do wzajemnej współpracy oraz współpracy z innymi sektorami w celu rozwijania inicjatyw sportowych na szczeblu transgranicznym i regionalnym;
28. odnotowuje brak odpowiedniej infrastruktury do uprawiania sportu amatorskiego, a także brak wykwalifikowanego personelu specjalizującego się w aktywności fizycznej w państwach AKP; wzywa zatem Komisję, aby udostępniła wiedzę fachową i promowała systemy mobilności między krajami AKP i państwami członkowskimi UE w celu wyszkolenia wykwalifikowanych nauczycieli wychowania fizycznego;
29. ubolewa nad małą liczbą kobiet wśród trenerów, sędziów, lekarzy, pracowników technicznych lub dyrektorów; wzywa kraje AKP i państwa UE do promowania odpowiednich programów, tak aby zapewnić udział kobiet w tych sektorach;
30. podkreśla znaczenie promowania umów w sprawie „dwutorowej kariery sportowców” pozwalających sportowcom na łączenie kariery sportowej z edukacją i pracą oraz na rozpoczynanie nowej kariery zawodowej po zakończeniu kariery sportowej;
31. podkreśla znaczenie promowania sportu nie tylko jako drogi do kariery – co może wiązać się z ryzykiem budzenia złudnych nadziei u młodzieży – ale przede wszystkim jako narzędzia rozwoju jednostki i zbiorowości;
32. wzywa Komisję do wspierania gromadzenia danych i przeprowadzenia badań w celu oceny pozytywnego wpływu sportu na rozwój i włączenie społeczne;
33. zachęca kraje AKP i państwa członkowskie UE, w których ta sama dyscyplina sportu ma tak samo duże znaczenie, do zawierania dwustronnych porozumień o pomocy technicznej i wymianie sportowców oraz wiedzy fachowej; uznaje ponadto, że zawodowe kluby i organizacje pozarządowe mogą odgrywać istotną rolę w udostępnianiu specjalistycznej wiedzy trenerskiej;
34. wzywa państwa członkowskie UE i AKP do finansowania zajęć sportowych ukierunkowanych na nastolatków i młodzież zagrożonych nadużywaniem środków odurzających i innymi problemami społecznymi;
35. ubolewa, że sponsorowanie w dyscyplinach sportowych uprawianych przez kobiety jest bardzo ograniczone; wzywa państwa AKP i UE do promowania równego wsparcia w sporcie;
36. wzywa rządy krajów AKP i państw członkowskich UE do zachęcania do kreatywności i innowacji oraz do ich uznawania oraz zwraca się do państw członkowskich UE o udzielanie pomocy krajom AKP w finansowaniu infrastruktury sportowej, tak aby bezrobotni młodzi ludzie mogli korzystać z tych obiektów i rozwijać się zamiast emigrować do UE i innych miejsc;

37. powtarza, że wychowanie fizyczne w szkole jest dla dzieci podstawowym elementem nauki umiejętności życiowych oraz przyswojenia sobie wartości, wiedzy i zrozumienia, które jest pomocne w rozwijaniu pozytywnych wzorców: uczestniczenia przez całe życie w aktywności fizycznej, samopoczucia, zdrowego trybu życia i zachowań;
  38. zwraca uwagę na pozytywną rolę sportu dla uchodźców, osób ubiegających się o azyl i wysiedlonych, którym oferuje poczucie powrotu do normalności i organizacji w warunkach prowadzących do poczucia niepewności, i wzywa do opracowania programów mających na celu zachęcanie tych osób do uczestnictwa w sporcie;
  39. podkreśla znaczenie sportu w przywracaniu społeczeństwu dzieci wykorzystywanych do pracy i jako żołnierze, a także znaczenie sportu jako narzędzia motywującego do zwalczania tych praktyk;
  40. podkreśla istotną rolę sportu w ochronie młodych ludzi przed handlem ludźmi i jako narzędzia motywującego do zwalczania tego procederu;
  41. podkreśla rolę sportu jako środka pomocnego w ograniczaniu rozprzestrzeniania się i skutków HIV/AIDS przez włączenie do zajęć sportowych programów zapobiegawczych;
  42. podkreśla potrzebę przyjęcia przez organizacje sportowe odpowiedzialności za środowisko naturalne, minimalizowania oddziaływania sportu na środowisko oraz zapewnienia czystych i bezpiecznych warunków zawodnikom uprawiającym sport;
  43. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, Radzie Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, parlamentom regionalnym i narodowym państw AKP i państw członkowskich UE oraz organizacjom regionalnym państw AKP.
-

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie sytuacji w zakresie bezpieczeństwa w regionie saharyjsko-sahelskim**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE,

- na posiedzeniu w St Julian's (Malta) w dniach 19–21 czerwca 2017 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 2 swojego Regulaminu,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie pomiędzy państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Unią Europejską z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. a zmienioną w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. i w Wagadugu dnia 22 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z dnia 10 grudnia 1948 r.,
- uwzględniając Agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 25 września 2015 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Unii Afrykańskiej, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej oraz Unii Europejskiej z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie realizacji porozumienia na rzecz pokoju i pojednania w Mali zawartego w wyniku procesu algierskiego,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 2295 (2016) z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie przedłużenia mandatu Wszechstronnej Zintegrowanej Misji Stabilizacyjnej ONZ w Mali (MINUSMA),
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2337 (2017) z dnia 19 stycznia 2017 r. w sprawie umacniania pokoju w Afryce Zachodniej,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2349 (2017) z dnia 31 marca 2017 r. w sprawie pokoju i bezpieczeństwa w Afryce,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2100 (2013) z dnia 25 kwietnia 2013 r. w sprawie ustanowienia Wszechstronnej Zintegrowanej Misji Stabilizacyjnej ONZ w Mali (MINUSMA) oraz decyzję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr S/2013/354 w sprawie przyjęcia zintegrowanej strategii ONZ dotyczącej regionu Sahelu w czerwcu 2013 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ dla Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 8 kwietnia 2013 r. w sprawie Sahary Zachodniej, a w szczególności znajdujące się w nim wskazanie na ścisły związek między Saharą Zachodnią a sytuacją w Sahelu,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ dla Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 17 czerwca 2013 r. w sprawie międzynarodowej przestępczości zorganizowanej i nielegalnego handlu narkotykami w Afryce Zachodniej i w regionie Sahelu,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe zespołu ekspertów Rady Bezpieczeństwa ONZ, powołanego na mocy rezolucji nr 1973 (2011), w sprawie Libii z dnia 19 lutego 2014 r.,
- uwzględniając oświadczenie specjalnego wysłannika Sekretarza Generalnego ONZ ds. regionu Sahelu z dnia 10 lutego 2016 r. skierowane do Rady Bezpieczeństwa,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów przyjętą w dniu 27 czerwca 1981 r. w Nairobi (Kenia),
- uwzględniając Afrykańską kartę na rzecz demokracji, wyborów i dobrych rządów przyjętą w dniu 30 stycznia 2007 r. w Addis Abebie (Etiopia),
- uwzględniając konwencję Grupy Pięciu na rzecz Sahelu podpisaną w Nawakszucie (Mauretania) przez Burkina Faso, Czad, Mali, Mauretanię i Niger w dniu 19 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając deklarację polityczną Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) w sprawie zapobiegania nadużywaniu narkotyków, nielegalnemu handlowi narkotykami i przestępczości zorganizowanej w Afryce Zachodniej oraz powiązany z deklaracją plan działania z Praia na lata 2008–2011 przyjęty w 2008 r. i nowy plan działania na lata 2016–2020 przyjęty w Abudży we wrześniu 2016 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie AKP–UE na posiedzeniu w St Julian's (Malta) w dniu 21 czerwca 2017 r.

- uwzględniając umowę o partnerstwie gospodarczym między UE a 16 państwami Afryki Zachodniej, Wspólnotą Gospodarczą Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) i Zachodnioafrykańską Unią Gospodarczą i Walutową (UEMOA),
  - uwzględniając wspólną strategię Afryka–UE przyjętą w 2007 r. i plan działania na rzecz współpracy UE i Afryki (na lata 2014–2017) przyjęty na czwartym szczycie UE–Afryka w kwietniu 2014 r.,
  - uwzględniając wspólny komunikat z dnia 4 maja 2017 r. Komisji Europejskiej oraz wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa i wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej w sprawie nowej dynamiki partnerstwa Afryka–UE,
  - uwzględniając globalną strategię na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej przedstawioną przez wysoką przedstawiciel i wiceprzewodniczącą Komisji w dniu 28 czerwca 2016 r.,
  - uwzględniając strategię UE na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu przyjętą w marcu 2011 r. oraz unijny plan działania na rzecz regionu Sahelu na lata 2015–2020 przyjęty w dniu 20 kwietnia 2015 r. i zaktualizowany w czerwcu 2016 r.,
  - uwzględniając fundusz powierniczy UE dla Afryki,
  - uwzględniając plany działania realizowane od 2003 r. w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) i zmienione w listopadzie 2015 r., a także układy o stowarzyszeniu dotyczące Algierii i Maroka,
  - uwzględniając przyjęty w 2014 r. przez Komisję Europejską plan wdrażania pomocy humanitarnej dla Sahelu oraz uruchomienie globalnego porozumienia na rzecz inicjatywy odporności Sahelu i Afryki Zachodniej w 2012 r.,
  - uwzględniając zainicjowanie w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony UE (WPBiO) misji budowania zdolności EUCAP Sahel Niger w lipcu 2012 r.,
  - uwzględniając rozpoczęcie unijnej misji szkoleniowej (EUTM) w ramach WPBiO w Mali w lutym 2013 r.,
  - uwzględniając misję UE dotyczącą pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) ustanowioną w 2013 r. a zaplanowaną do sierpnia 2017 r.,
  - uwzględniając konkluzje Rady Unii Europejskiej w sprawie Mali i Sahelu z dnia 19 czerwca 2017 r.,
- A. mając na uwadze, że region Sahelu i Sahary jest jedną z najsłabiej rozwiniętych części kontynentu afrykańskiego i jednym z najbiedniejszych regionów świata, charakteryzującym się nierównym podziałem dochodów; mając na uwadze, że region nękają różne wyzwania, w tym wstrząsy polityczne, brak stabilności, systemowe ubóstwo i brak równości, konflikty zbrojne, klęski żywiołowe, gwałtowny wzrost demograficzny i utrzymujący się brak zdolności państwa do sprawowania rządów i władzy państwowej;
- B. mając na uwadze, że wyzwania, przed którymi stoi region, ułatwiły ekspansję grup terrorystycznych, takich jak Al-Kaida w Maghrebie, Boko Haram, Daisz, Al Mourabitoun, Ansar Dine i Al-Szabab; mając na uwadze, że ich obecność dodatkowo osłabiła bezpieczeństwo i gospodarkę, pogłębiła skrajne ubóstwo, a także sprawiła, że kraje regionu stały się strefą zaopatrzenia dla ekstremistów, a młode osoby stały się podatne na werbowanie przez terrorystów; mając na uwadze, że w szczególności kobiety są narażone na niebezpieczeństwo i mogą paść ofiarą działalności przestępczej w regionie;
- C. mając na uwadze, że region ten jest silnie dotknięty skutkami zmiany klimatu i jest bardzo podatny na susze, ekstremalne warunki pogodowe, powodzie, degradację gruntów i brak bezpieczeństwa żywnościowego; mając na uwadze, że zagrożenia klimatyczne dotyczą przede wszystkim najsłabszych grup ludności i ich źródeł utrzymania, a ponadto przyczyniają się dodatkowo do konfliktów i mają poważne skutki gospodarcze;
- D. mając na uwadze, że problemy w regionie Sahelu i jeziora Czad mają charakter transgraniczny i są ściśle ze sobą powiązane, a zatem mogą zostać rozwiązane jedynie dzięki holistycznej strategii regionalnej;
- E. mając na uwadze, że pogarszające się warunki bezpieczeństwa stanowią wyzwanie dla współpracy na rzecz rozwoju i ograniczają pomoc humanitarną, co jeszcze bardziej pogarsza sytuację regionu;
- F. mając na uwadze, że niestabilna sytuacja nasiliła się w wyniku niedawnych konfliktów w regionie, a mianowicie w Mali, Nigerii, Republice Środkowoafrykańskiej i Libii; mając na uwadze, że zwłaszcza konflikt w Libii ma poważne konsekwencje dla bezpieczeństwa w regionie; mając na uwadze, że powroty bojowników i przepływ nielegalnej broni z Libii mają negatywny wpływ na stan bezpieczeństwa w krajach takich jak Mali, Czad i Niger i znacznie spotęgowały wyzwania, z jakim region już i tak się borykał;

- G. mając na uwadze, że nie może być mowy o zrównoważonym rozwoju bez bezpieczeństwa; mając na uwadze, że konflikty te mają bezpośrednie i poważne konsekwencje dla bezpieczeństwa i dobrobytu mieszkańców sąsiednich regionów, w tym UE, gdyż rozprzestrzeniają się coraz bardziej w postaci terroryzmu i masowego przemieszczania się uchodźców;
- H. mając na uwadze, że nieskuteczne zarządzanie i powszechna korupcja utrudniają rozwój skutecznego sektora bezpieczeństwa oraz zwalczanie terroryzmu i sieci przestępczych; mając na uwadze, że region staje się coraz ważniejszym węzłem tranzytowym dla sieci handlarzy narkotykami i bronią;
- I. mając na uwadze, że w 2011 r. UE przyjęła strategię na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu, a następnie regionalny plan działania na rzecz Sahelu na lata 2015–2020, z których oba zakładają kompleksowe podejście do zaangażowania UE na rzecz krajów tego regionu;
- J. mając na uwadze, że poczyniono wysiłki w celu zwiększenia koordynacji różnych polityk i instrumentów na szczeblu globalnym, krajowym i regionalnym, ale nadal brakuje długoterminowych, trwałych rezultatów; mając na uwadze, że sytuacja w regionie Sahelu i jeziora Czad wymaga połączenia zasobów i bardziej pozytywnego zaangażowania politycznego ze strony społeczności międzynarodowej, jak również samorządów lokalnych;
- K. mając na uwadze, że część krajów regionu ustanowiła Grupę Pięciu na rzecz Sahelu w celu stworzenia forum dialogu i koordynacji; mając na uwadze, że podczas szczytu Grupy Pięciu na rzecz Sahelu w dniu 6 lutego 2017 r. podjęto decyzję o utworzeniu wspólnych sił zbrojnych Sahelu; mając na uwadze, że UE zobowiązała się przeznaczyć na ten cel 50 mln EUR;
- L. mając na uwadze, że 42 mln osób jest obecnie bardzo lub umiarkowanie dotkniętych brakiem bezpieczeństwa żywnościowego, w tym 9,3 mln osób potrzebuje natychmiastowej pomocy żywnościowej; mając na uwadze, że spodziewany jest wzrost tych liczb ze względu na toczące się konflikty i brak stabilności, a według szacunków do sierpnia 2017 r. łącznie 53 miliony ludzi będzie dotkniętych brakiem bezpieczeństwa żywnościowego;
- M. mając na uwadze, że UE jest jednym z największych ofiarodawców pomocy humanitarnej dla Sahelu, a w 2016 r. przeznaczyła 299 mln EUR na wsparcie dla osób dotkniętych brakiem bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego;
- N. mając na uwadze, że francuskie siły „Serval” i AFISMA (międzynarodowa misja wsparcia w Mali pod dowództwem sił afrykańskich), przy wsparciu sił czadyjskich i operacji Barkhane oraz dzięki obecności MINUSMA, jak również wysiłki podejmowane w ramach wspólnych sił wielonarodowych przyczyniły się do wyparcia grup dżihadystów z niektórych regionów Mali i osłabiły Boko Haram w regionie jeziora Czad, ale nie doprowadziły jeszcze do całkowitego pokonania żadnej z tych grup;
- O. mając na uwadze, że brak bezpieczeństwa w całym regionie spowodował bezprecedensową skalę przymusowych wysiedleń, zwłaszcza do sąsiednich krajów; mając na uwadze, że Sahel stał się punktem zarówno wyjścia, jak i tranzytu na szlaku większości migrantów próbujących dostać się na terytorium Europy;
1. jest zdania, że niezmiernie ważne jest, aby zapewnić spójność między polityką bezpieczeństwa, obrony, pomocy humanitarnej i polityką w zakresie współpracy na rzecz rozwoju, a jednocześnie zająć się sytuacją w regionie Sahelu i basenu jeziora Czad; uważa, że wzmocnienie politycznej stabilności, bezpieczeństwa, dobrych rządów, spójności społecznej, możliwości gospodarczych i edukacyjnych w krajach Sahelu i basenu jeziora Czad ma zasadnicze znaczenie dla wspierania zrównoważonego rozwoju oraz likwidowania sieci przestępczych i terrorystycznych w regionie Sahelu;
  2. zdecydowanie potępia wszelkie akty terroryzmu i naruszania praw człowieka w regionie Sahelu i jeziora Czad, w tym przemoc wobec ludności cywilnej, zwłaszcza kobiet i dzieci, porwania, zabójstwa, branie zakładników, grabieże i niszczenie własności cywilnej; podobnie potępia ataki terrorystyczne przeciwko siłom bezpieczeństwa;
  3. przypomina, że istnieje ścisły związek między rozwojem a bezpieczeństwem, ponieważ ubóstwo jest często zarówno pierwotnym źródłem, jak i skutkiem konfliktów; zauważa, że dopóki w Libii nie ma stabilnej sytuacji, zagrożony będzie cały region; podkreśla, że zagrożenia terrorystyczne uda się wyeliminować jedynie poprzez wspólne, uzgodnione i skoordynowane działania; wzywa UE i jej państwa członkowskie do aktywnego promowania i wspierania koordynacji z Unią Afrykańską (UA) i ECOWAS przy angażowaniu się we współpracę z innymi kluczowymi podmiotami, takimi jak Liga Państw Arabskich, ONZ, USA i kraje Maghrebu;

4. zachęca wszystkich partnerów do współpracy w celu opracowania spójnej i solidnej strategii dla regionu Sahelu i basenu jeziora Czad, mającej na celu poprawę sprawowania rządów oraz rozliczalności i legitymacji instytucji państwowych i regionalnych, zwiększenie bezpieczeństwa i przeciwdziałanie radykalizacji postaw oraz handlu ludźmi, bronią i narkotykami; w związku z tym wzywa do dokonania przeglądu mandatu misji MINUSMA;
5. przypomina o głównej odpowiedzialności rządów regionu za stabilizowanie sytuacji w zakresie polityki, gospodarki i bezpieczeństwa w ich krajach;
6. wzywa rządy państw w regionie Sahelu i basenu jeziora Czad do opracowania kompleksowej strategii, która zajmie się pierwotnymi przyczynami terroryzmu; w tym kontekście ponownie podkreśla, że samo podejście militarne nie wystarczy do zwalczania rewolt i terroryzmu;
7. zwraca w szczególności uwagę na wyzwania w zakresie dobrych rządów, budowania państwowości, a także bezkarności i praw człowieka w regionie; podkreśla, że partnerstwo z tymi krajami i między nimi powinno koncentrować się na wprowadzeniu praworządności i bezstronnych instytucji, zgodnie z zobowiązaniem podjętym przez wszystkich partnerów w ramach 16. celu zrównoważonego rozwoju dotyczącego pokoju i sprawiedliwości;
8. uważa, że trzeba koniecznie zająć się podstawowymi przyczynami braku stabilności oraz wymuszonej i nielegalnej migracji, takimi jak ubóstwo, brak perspektyw gospodarczych, konflikty zbrojne, złe rządy, zmiana klimatu, łamanie praw człowieka, nierówności i polityka handlowa, która nie podejmuje tych wyzwań;
9. jest głęboko przekonany, że sektor prywatny musi również odgrywać ważną rolę w rozwoju w tym regionie i działać zgodnie z obowiązkowymi ramami prawnymi, które określają zakres odpowiedzialności sektora biznesu w odniesieniu do poszanowania praw człowieka, praw socjalnych i praw w zakresie ochrony środowiska, w tym poprzez zapewnienie przejrzystych praktyk biznesowych, aby zagwarantować, że nie dochodzi do prywatnego finansowania ugrupowań zbrojnych;
10. podkreśla, jak ważna jest współpraca regionalna i międzyregionalna dla rozwiązania kryzysu bezpieczeństwa w regionie Sahelu i jeziora Czad, a zwłaszcza dla wdrażania porozumienia na rzecz pokoju i pojednania w Mali, gdyż postępy są tu niestety powolne; uważa, że zaangażowanie Unii Afrykańskiej, Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) i państw Maghrebu ma zasadnicze znaczenie dla przywrócenia stabilności w regionie;
11. wyraża uznanie dla politycznego przywództwa państw należących do Grupy Pięciu na rzecz Sahelu; wzywa UE do prowadzenia stałego dialogu na najwyższym szczeblu z krajami i organizacjami w regionie oraz do dalszego wzmocnienia partnerstwa UE-Grupa Pięciu na rzecz Sahelu; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie Wspólnoty Państw Sahelu i Sahary (CEN-SAD);
12. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie strategii Unii Europejskiej na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu, powołanie afrykańskich sił szybkiego reagowania, a także przyjęcie regionalnego planu działania dla Sahelu na lata 2015–2020, gdyż są to konkretne działania na rzecz skutecznego wdrażania kompleksowego podejścia UE i skutecznie łączą pomoc w obszarze bezpieczeństwa, rozwoju i zarządzania, co obejmuje również zwalczanie skrajnego ubóstwa;
13. uważa, że światowej pomocy na rzecz rozwoju w regionie powinny towarzyszyć działania dotyczące budowania zdolności; ponawia swój apel o utworzenie nowego instrumentu UE ukierunkowanego na powiązanie między rozwojem a bezpieczeństwem w celu zmniejszenia rozbieżności i zwiększenia skuteczności działań zewnętrznych UE;
14. potwierdza, że negocjacje w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym między UE a Afryką Zachodnią mogłyby stanowić dla Komisji Europejskiej wyjątkową okazję do tego, aby zapewnić trwały wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu i zwiększyć lokalną wartość dodaną, co może zapewnić lokalne miejsca pracy i pomóc w zwalczaniu wykluczenia społecznego;
15. podkreśla cenny wkład misji WPBiO w zapewnienie stabilności w regionie, zwłaszcza w Mali (EUTM, EUCAP), Nigrze (EUCAP) i Somalii (EUTM), i wzywa do regionalizacji tych misji;
16. zachęca UE, UA i ich państwa członkowskie do wsparcia operacji utrzymywania pokoju prowadzonych przez ONZ oraz do współpracy z ONZ przy wzmocnianiu zdolności organizacji regionalnych do utrzymywania pokoju; wyraża pełne poparcie dla prac specjalnego wysłannika ONZ ds. Sahelu Hiroute Guebre Sellassie, która stara się nie dopuścić do dalszej destabilizacji w regionie Sahelu poprzez wdrożenie zintegrowanej strategii ONZ na rzecz Sahelu;

17. przypomina o wzajemnych zależnościach między celami dotyczącymi migracji, bezpieczeństwa i rozwoju; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje utworzenie kryzysowego funduszu powierniczego UE dla Afryki oraz jego specjalną część poświęconą regionowi Sahelu i jeziora Czad, a także odnotowuje ustanowienie nowych ram partnerstwa na rzecz bardziej elastycznego i kompleksowego reagowania na niepewną i niestabilną sytuację w tych krajach; wzywa do szybkiego wdrożenia tych ram przy pełnym poszanowaniu zasad skuteczności rozwoju i apeluje do wszystkich darczyńców o wywiązanie się ze swych zobowiązań finansowych;
  18. wyraża głębokie obawy w związku z niepokojącą sytuacją humanitarną w regionie; wzywa samorządy lokalne, by przy wsparciu ze strony UE i partnerów międzynarodowych podejmowały wszelkie niezbędne działania, aby chronić ludność cywilną i zająć się podstawowymi przyczynami niedożywienia i braku bezpieczeństwa żywnościowego; potępia wszelkie utrudnianie dostarczania pomocy humanitarnej i żywnościowej i wzywa wszystkie podmioty do zapewnienia pełnego przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego w każdej sytuacji;
  19. uważa, że strategie polityczne UE na rzecz rozwoju powinny skoncentrować się zwłaszcza na rozwoju obszarów wiejskich i rolnictwie, aby zapewnić bezpieczeństwo żywnościowe jako wkład w trwały rozwój społeczno-gospodarczy w Afryce Subsaharyjskiej; podkreśla, że zmiana klimatu, która szczególnie negatywnie wpływa na region Sahelu i jeziora Czad, wymaga stosowania wysoce dostosowanych praktyk rolniczych, które sprzyjają odporności na ekstremalne zjawiska klimatyczne;
  20. nalega na konieczność poprawy odporności w krajach, których dotyczy ten problem, z wyraźnym naciskiem na gospodarstwa domowe i społeczności znajdujące się w najtrudniejszej sytuacji, w tym kobiety i dzieci; podkreśla fakt, że poprawa dostępu lokalnej ludności do podstawowych usług (w tym w zakresie zdrowia, edukacji i usług socjalnych) ma zasadnicze znaczenie i powinna pozostać centralnym elementem unijnego wsparcia budżetowego;
  21. wyraża poparcie dla inicjatyw podejmowanych na szczeblu regionalnym i globalnym w celu zwalczania terroryzmu i międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, w tym sieci przestępczych zaangażowanych w przemyt migrantów oraz handel ludźmi, narkotykami i bronią;
  22. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa / wiceprzewodniczącej Komisji, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego ONZ, Unii Afrykańskiej, Radzie AKP-UE, prezydentom, premierom i parlamentom krajów Sahelu i basenu jeziora Czad oraz ECOWAS.
-

OŚWIADCZENIE ⁽¹⁾ w sprawie zmiany klimatu

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE podkreśla, że zmiana klimatu jest zjawiskiem globalnym, które bez wątplenia nadal będzie miało dramatyczny wpływ na nasze środowisko i wpłynie na wszystkie kraje. Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE potwierdza swoje całkowite zaangażowanie na rzecz pełnego wdrożenia porozumienia paryskiego w sprawie zmiany klimatu i apeluje do społeczności międzynarodowej o utrzymanie tempa ambitnych działań.

Zgromadzenie potwierdza swoje jednoznaczne poparcie dla porozumienia osiągniętego na konferencji COP 21 w Paryżu w 2015 r. W związku z tym Zgromadzenie głęboko ubolewa nad decyzją obecnej administracji USA o wycofaniu się z porozumienia paryskiego. Decyzja ta spotkała się ze zdziwieniem, rozczarowaniem i sprzeciwem ze strony społeczności międzynarodowej, która wyraziła nieustanną solidarność i stałe zobowiązanie do wdrożenia wszystkich elementów porozumienia paryskiego. Odnotowując z zadowoleniem, że społeczność przedsiębiorców i niektóre stany USA zasadniczo potwierdziły zaangażowanie w przeciwdziałanie skutkom zmiany klimatu, Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE wzywa rząd Stanów Zjednoczonych do zrewidowania stanowiska i ponownego zobowiązania się do wdrożenia porozumienia paryskiego. Zgromadzenie wzywa UE i państwa AKP do nawiązania współpracy przy realizacji celów COP 21 z tymi podmiotami USA, które tego sobie życzą.

Zgromadzenie podkreśla, że wspólne globalne działania są niezbędne dla zwalczania emisji gazów cieplarnianych i zapobiegania negatywnym skutkom zmiany klimatu. Realizacja długoterminowych celów porozumienia paryskiego ma kluczowe znaczenie.

Zgromadzenie podkreśla, że kluczowym celem następnej konferencji klimatycznej ONZ, która ma się odbyć w listopadzie bieżącego roku (COP 23), powinno być utrzymanie dynamiki i spójności w odniesieniu do zobowiązania do wdrożenia porozumienia paryskiego, a w szczególności stawienie czoła wyzwaniom, przed którymi stoją kraje znajdujące się w najtrudniejszej sytuacji, w tym małe rozwijające się państwa wyspiarskie, państwa najslabiej rozwinięte oraz państwa śródlądowe i nadbrzeżne.

Zgromadzenie wzywa zatem wszystkie podmioty i zainteresowane strony, aby wprowadziły środki umożliwiające przejście na gospodarkę niskoemisyjną we wszystkich sektorach gospodarki, co jest konieczne do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych i dopilnowania, by wszystkie narody otrzymały wsparcie niezbędne do realizacji, tak by nikt nie został pominięty.

Zgromadzenie wyraża uznanie dla Republiki Fidżi, która będzie przewodniczyć najbliższej 23. sesji konferencji stron (COP 23) Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmiany klimatu (UNFCCC), za przeprowadzone do tej pory przygotowania i za przywództwo w zapewnianiu sukcesu konferencji.

Zgromadzenie podkreśla potrzebę ukończenia do 2018 r. programu działań porozumienia paryskiego, który to program wskazuje, w jaki sposób kraje zamierzają wdrażać porozumienie paryskie i przyspieszyć działania w dziedzinie klimatu na szczeblu krajowym, przyczyniając się tym samym do realizacji globalnego celu. Zgromadzenie wzywa do przyspieszenia działań na rzecz przystosowania i dostępu do finansowania, które są szczególnie ważne dla krajów najbardziej narażonych na skutki zmiany klimatu oraz mających szczególne potrzeby i niewielkie zdolności.

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie AKP–UE na posiedzeniu w St Julian's (Malta) w dniu 21 czerwca 2017 r.